

Ἡ λυτρωτικὴ δύναμις τοῦ πόνου εἰς τὰ ἔργα τοῦ Φ. Ντο- στογιόφσκι,

καὶ τοῦ
Τολστόϊ.

Υπάρχει κάποιος μῦθος μίνα
πουλί πού κεγαυδαί μία φορά μόν-
ο στὴ Γουί τῶ, ἁπλούτερα ἀπὸ
κάθε τὸ ἄλλο... Καρμυίνεται
πάνω σ' ἓνα ἀίχμηρό ἀγκάδι
καὶ κελῶς πεθαίνει, μὲ τὴν
ἀγωνία τοῦ πόνου κεγαυδαί
μεγαδικώτερα κ' ἀπὸ τ' αἰδούνη.

ἕνας ὑπέροχος ὄμιλος μὲ
τίμημα τὴν θύραξί του: τὸ ἀριεῖ
ἐξαγοράζεται μόνο μὲ τὸν πόνο!
(-κεντρικός μῦθος)

Ἀρκετοὶ νέοι στὸ
Χωριό, συγκεντρωμένοι
στοιχηματίζαν πάλι δὲ καί-
νει τὴ δραστήριαν πράξι.

— Ναι, ὀρκίτομαι στὴν ψυχὴ
πὸ δὲ παραδώσω!

— Λοιπὸν, ὅταν πᾶς νὰ κοιμηθεῖς, πάρε τὴ
θεῖα Μεταλήψη, μὴ τὴν καταπιεῖς, ψάξε τὴν
στὴν παλάμη σου κ' εἰς τὸ πῶ τὴ δὲ καίνας.

Ἔτσι ἔχινε. ὅταν θύκαμε ἀπὸ τὸ νῆος, μὲ
ὁδύχουε σὲ ἓνα κύπε, νὰ, θάχε ἐδῶ πάνω στὸ
ξύλο αὐτὸ τὴ Μεταλήψη κ' πηγαίω νὰ φέρω
τὸ ἴδιό σου. Πῆγα τὸ ἔφερα. Στήριξα

εἰς τὸν ὠμο μὲ τὸ κνημιακό εἶδος, στήριξα
... κ' ὡ τὴν δαύματος, τὴ βύχη σου δὲ περ-
σοχούδα ὀρθώνεται ἔμπροσ μὲ ὁ σταυρός μὲ
τὸν κύριον... τότε ἔπεθα ἀναίθουτος κάτω.

Τὸ συμβαὴν αὐτὸ τὸ ἄκουε ἓνας χωρικός ἀπὸ
κάποιον χέρονα (στάρετς) κ' τὸ εἶπε στὸν Ντοστο-
γιόφσκι ὁ ὁποῖος τὸ 1873 τὸ ἐδημοσίευσε εἰς τὸ
«Ἡμερολόγιον ἓνος συγγραφέα» ὁ νέος αὐτός

ἔβαλε κανὼνα μετανοίας στὸν ἑαυτό τῶ νὰ βέρνεται

μὲ τὰ χόνατα πάνω στὴ γῆ... οἱ νέοι αὐτοὶ - τὸσο ὁ ἓνας
ὁσο κ' ὁ ἄλλος ὑπέφεραν - λέγει ὁ Ντοστογιόφσκι - ἴδως ἀπὸ
κάποιον μῦθος νὰ ἀλλολοξουνταῖον... νὰ νοιώθουν μίαν καταχούνια

Ύδου, "μια καταπιε-
 βακή ανάγκη να βρεθούν πα-
 νω βαιν άθω έβου... , ν' άρνηθών
 ετα είναι στο λαό πιο ιερό, ακόμα
 κ' το θεό. Να, όμως εταν ξεραθούν
 πια στο άπροχώρητο, γεννήθηκε η
 δίψα για λύτρωσι μια δίψα δυνα-
 τώτερη από αυτή της αιτωκατατρο-
 φής. Γνωρίζουμε μόνο για αυτόν
 που έφυγε από το χωριό τώ κ' άρχι-
 θε να βέρνεται με τα χόματα
 στ' η, "βέ ανατίτθου της οδύνης,"
 κι' αυτή η ανατίτθου τών οδύνης
 μέχρι τών σταρτσ.

Ο Ρωσικός λαός, δα' ήχε κανείς,
 αποκαθάνει τών πόνου με' υδου.

"Η όμορφιά τώ κόσμω
 αποκαλύπτεται μέσα από
 μια όριχλη δακρύων"

εις τώ βιβλίω "The Thous Bizds"
 γράφει: "...ο καένας τραχού τώ
 μικρό δικό τώ τραχού, βέβαιος πως
 είναι τώ πιο θαυμάσιο τραχού, πώ
 άκοσε ποτε' ο κόσμος

Όταν ο Τολστόι διαβάσε τώ
 "αναμνήθεισ από τώ σπίτι τών πεθαμένων," τώ Ντοστογιέφ, έγραφε
 στο έτραχούφ: "Δέν γνωρίζω κανένα καλύτερο βιβλίω σ'
 όρκερη τή σύγχρονη λογοτεχνία, συμπεριλαμβάνοντας κ' τών
 Πούσκιν... η' όπτική χυρία είναι εκπληκτική: σοβαρή, φυσική κ'
 χριστιανική... εαν δείτε τών Ντοστογιέφ, μέγε τώ πως τών
 άχαπώ " ο Τολστόι τώ βιβλίω, άδελφοί καταφα-
 τώφ," τώ διαβάσε ως τών τελευταία βιβλι' πώ έφυγε από τώ σπίτι-
 τι τώ κ' έτσι, σήμερα, στ' βιβλίω που έμεινε άνοιχτό, είναι
 σήμερα τοποθετημένο σ' ένα αναλόγιω στο σπίτι τώ πού είναι
 ησείο στ' Γιαβναχια Ποχιάνα

Ο φ. Ντοστογιέφκι γεν-
 νήθηκε στ' Μόσχα
 τώ 1821 τών 30 όκτ.
 "Αν κ' ήθελε να' θυναν-
 τήθει τών Τολστόι, ποτε'
 δέν ήχνε αυτή η' θυναν-
 τήσι.
 "Δέν υπήρξε μεγαλύτε-
 ρος συγγραφέας από τώ
 φ. Ντοστογιέφ, είναι ο
 μοναδικός β τών παγκό-
 θμια ιστορία της λογοτε-
 χνίας, δα' περάθον πη-
 λα' χρόνια ακόμα να' καταγα-
 θήμε τή βαλύτερη βκέψη
 τώ." (Βαγγέρι Ταρβις, Ρώσος
 ποιητής)

Στών Ντωβτοχ... που είναι αμυδινός
Χριστιανός δεν υπάρχει η' θα δια
α' έθιμοι του Ιανάρ που κυριαρχεί
σε κάθε θείδα σχεδόν των μωδιστο-
ρημάτων του Τολστοί

ο Ντωβτοχ... Σε Χριστιανικά
τις η' Ιωαννοί νε' κρωβι, αποδυόκων
καθ' η' η' έραν κατα τον λόγον του Αποστ.
Παύλο... Η ιδέα του πόνου που κυ-
ριαρχεί στα έργα τα αποβιάτα απ'
των Τολστοί παντελώς

Χρόνο τα η' άμαρτιες
... άρχότερα Ιά γραφει:
" Η Ιωη είναι ένα δέρο
η' Ιωη είναι ευτυχία,
καθε λεπτό δ' άπρεπε να ναι
ένος αιώνας ευτυχίας "

ο Τολστοί δεν βρήκε τι
λύτρωσι, όπως δείχνα το τέλος
του. 28-Ιανουαριου. 1881 έκοιμή-

Χωρίς των απομόνωσι
αυτή δεν Ιά έκανε βιωτή
αυτοκριτική... η' μητέρα
του - (η' έπαι παιδιά, ο
Ντωβτοχ... ήταν ο δεύτερος
στην οικογένεια) - η' Μαρία
πέθανε από φυματίωσι το
1837. το 1839 δοχο-
φόνισαν τον πατέρα του
στο κτήμα της, απ' τη
λήθη τα η' βωστότε έπαυσε
την πρώτη επιθυμία
η' συνεχίστηκε στα κά-
τερχα η' ετήν απογοητη Ιω-
η' τα.

Η έν κυρίω ο Ντωβτοχ... Τη τιμω
απ' τη γυναίκα του Άννα να' το
δικαιώθει ειαγγελιο, το οποίο του
το ε' είχαν χαριθεί στο Τολπορόκ, όταν
ξεκινούσε για τα καταναγκαστικά
έργα. Τω το έδωσε η' Νατα-

λία Φονβί Ινα μια απ' τις γυ-
ναίκες των επαναστατών "Δεκεμβρι-
στών", που μετ' των έξέγερσι Δεκεμ.
το 1825 έφορίστικαν στη Σιβηρία.

Το ειαγγελιο ήταν το μοναδικό
βιβλιο που επιτρεπόταν να δια-
βάσει κανείς στα κάτερχα.

ο Ντωβτοχ... απ' των μεγάλων αυτών
γέμιζε σπορόνη' κ' ταπεινοφροσύνη.

11 Ιανουαριου. 1850 έφθασε στο Τολπορόκ
η' άλλους καταδικασ... έργο η' άλυ-
βίδες στα πόδια... Στις συνεχής ταξί-
σι, η' έγκυρα... χριστιανικά...

Σπούδαζε στη στρα-
τιωτική σχολή μηχανι-
κών, εργαίστηκε λιγο-
στά στη βιομη' κ' άφοβί-
στηκε στη λογοτεχνία
πρώτο μωδιστήριο
"Οι πτωχοί" - 1846

κοπιαβτικό ταξίδι, η' 40 από το μωδέν
... ταξικά έφθισαν στο φρούριο "Ορόκ
των 23 Ιανουαριου. Ζείβκα χρόνια
θα μείνει καταδικασ... Ιά η' μετάνοι
τα Ιωη του... των άθκοπο-χαμένο

Θα σπέρνει στα κάτεργα
 περιγράφει εις τὸ βιβλίον τῶν
 «Αναμνήσεις ἀπὸ τὸ βπίζι τῶν πελαγεῶν»
 Στὸ φρούριο αὐτῶ τοῦ Ὀμβρ. Δαί
 μπορούσε νὰ ἔχει τὴν ἐξῆς ἐπιγρα-
 φή: «Ἐβας πού ἔρχεσθε ἐδῶ ἀφιέστε
 καὶθε ἐπίδα γιὰ τὴν». ἦταν ἄναυ-
 κόλαβι ἐκεῖ. Ἄνυπόφορο κρῦο,
 ἔξανσητικὴ ἐρχαβία, βτερήθει, ἀρρω-
 βτειες, τμωρίες με' ραβδιθίους γιὰ
 παραπτώματα φυλακῆς, τὸ μεγαλύ-
 τερό του μαρτύριο ἦταν ὁ ψυχικὸς
 πόνος!

Ἀναμνήσα θε' διακοβίους φονεῖς, λιθτεῖς.
 νὰ τῶν διώχουν νὰ τῶν ὑβρίζουν.
 ἔνοιωθε ἀπέραντη μοναξιά, ἰδιαίτερα
 τῶν πρῶτο δούκοιο μάνα ... Παρηγοριά
 κ' φιλία εἰρίθε εἰς τῶν ζάρικ, - εἶνα
 βεῖλο τοῦ βτρατοπέδου πού χαρόταν
 νὰ παίττει ματὶ τῶ χαρμῆ τούτου κ'
 χοροπηδῶντας γ'ρω τῶ.

«Δεν ἔπαρχει χαρότερο μαρ-
 τύριο - γράφει ὁ Ντωβτοχ. - νὰ
 εἶδαι ἀναμνήσα θε' πολλὰς κ' νὰ
 εἶδαι μόνος ὅπως δέν ἦταν
 ἐνταῦς μόνος! εἶχε τῶν
 θεῶ, τῶν ἴδιο τῶν ἴθεο Χριστό
 πού τῶς μίσηθε μέγα ἀπὸ τὸ
 εὐαγγέλιο, αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀχι-
 ρίθος ΦΙΛΟΣ. ἔτσι τὰ
 «ἄχρια τῶαν ὅπως θεωροῦθε
 ἀλλοτε τῶς καταδικῶς ... τῶρα
 τῶς ἀγαπῶθε θ' ἂν ἀδέλφια
 κ' κατὰ περιθώτερο.

ἦταν τῶς ἔβγαδαν τῶς
 ἀδελφίδες τῶν ἡμέρα πού τρεῖ-

ωθε ἡ ποινὴ τῶ, οἱ
 φυλακισμένοι κλαίου-
 τας βχεδόν τῶν
 φωνάσαν: «ἔτο κα-
 λὸ, ἔτο καλὸ»!

-Ναί! ἔτο καλὸ,
 βτῶν ἐλευθερία,
 βτῶν καὶνη τῶν,
 βτῶν Ἀναστάσι,
 ἐκ νεκρῶν!

Τὰ παθήματα τῶν
 βτῶν πέρασε βτῶς
 δούκοιο αὐτῶς βτῶ-
 μερ, τὰ μετα-
 φέρει εἰς τῶς ἡρωες
 τῶν βιβλίων τῶ.

ὅλα τὰ ἔργα τῶ
 ἔχον αὐτοβιογραφι-
 κὸ χαρακτῆρα, ἀπο-
 τεγῶν μιά ἀχιθινή
 ἔξομοχόγηβι τῶ πρὸς
 τῶς ἀναμνήσεις.

... φαίνεται καὶθε
 ἀμφοβία, ἀντιπα-
 θὶ τῶ ἢ τῶ παῖδος
 αὐτῶ χαρτοπαίξις τῶ
 κατεχει τῶν ἡρωα
 τῶ «παίκτη»

Σε ἀντιθεβι με' τὸ
 «μονόλογο» τῶ παρα-
 δοβιακοῦ μωδιστορημα-
 τος, ὁ Ντωβτοχ. ἔχκει-
 νιὰ τῶ τὸ διάλογο.
 (= ταντόχρονη παρθε-
 βία κ' τῶς φωνῆς τῶ)

άλλου . . . Αυτό λέγεται "πομπωτικό μυθιστόρημα."
 Δυστυχίες πέρασε ο Νταβτοχ... Στοι οι ήρωες τω είναι δυ-
 βωχιόμενοι. Σως το πρώτο έργο τω "Πτωχοί," ο ήρωας Μά-
 καρ Ντεθέρβιν είναι "ένος ταπεινός υπάλληλος που τυρανιέ-
 ται απ' άλλος" . . . Ονόμαζαν τών Νταβτ. "δυσχερεια τών
 δυστυχιόμενων." Ο Ραβκόβνικωφ τω "έγκλημα κ' τιμωρία"
 φουώντας τών άλλο, φουεί τόν έδωτό τω, για ν' αναβηθεί
 μέσα απ' τών κόλασι τών θλίψεων για τω έγκλημα τω. Έτόν ήρωα
 αυτό έβαζε τών δικη τω επιθυμία για λυτρωσι απ'
 τών πόνο που δοκιμάζε τω "όπιτι τών πελα-
 μένων." Δη. στα κατ'ερα τέτ'ερα χρόνια.
 Ο άλλ. χρυσότομος γραφει: "εγπάσχει
 τω ένως κακό, πορνεία, κλοπή
 βόνος κλπ. και άλλα κα-
 κά, όπως αρρώστια, δα-
 νατος κλπ. τα όποια
 όνομα έχον κακών, ό-
 πως δέν είναι καθ'έ-
 αυτώ κακά (πουκ έδον
 άλλα λέγεται,)"

Ο Πλάτων πίστευε τών ιδιαιτερη
 αρχη του κακού τών σιγη, τών κακη ούβια
 τως σιγης. Η σιγη ως άξέννηται κ' αιωνία
 είναι μια άλλη αρχη. Το σωμα τω όνο-
 μάται τ'αρο κ' δεβρωτ'ριο ψυχης. και ο Πλωτίνος
 ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος θεωρει τών σιγη ως αρχη τω κα-
 κω, μόνο που τών σιγη δέν τών θεωρει ιδιαιτερη αρχη.
 Συμφορνα με' τω νεοπλατωνι θμό "τω κακό είναι χωρις αιτία"
 "Αν λοιπόν η' σιγη ως πρώτο κακό δέν έχει αιτία, τότε
 καταλήγουμε βε' διαρχία (χωρις αιτία, θυμάνει αυθόπαρκτο)
 Η ορθόδοξος διδακκαχία είναι ότι τω κακό είναι όχι τών σιγη αλλά τών
 άρνησι τω καχό, τω άγαθό. Το κακό δέν έχει υπόστασι, αλλά γεν-
 νάται εν τω διανοια τω άνθρωπό δια τως κακής χριθεως τως
 έλευθερίας α'του. Αιτι τών άχωπατερικη γραφη ακολουθει εις
 ται βιβλια τω ο Νταβτοχ...
 Ο άτ'ητερι λέει στον Αγιόβα τως "αιδεφός καρφαίτωφ" : "Ο
 θεός κ' ο δια'θετος παχέου μεταξυ τως κ' τω πεδιο μάχης ει-
 ναι η' ανθρωπινη καρδια." Η έλευθερία ως δυνατότης επιλο-
 χης ανάμεσα τω άγαθό κ' κακό είναι κατωτερας τάξως

βέ βρεβί με τήν τρεωότερη μορφή
ἐλευθερίας ὡς συνεχῆ παραμονή εἰς
τὸ ἀγαθόν, θῶν . ὁ Ντοβτωχ.

ὑπῆρξε ὄχι μόνο φιλόσοφος ἀλλὰ κ'
θεολόγος . ὁ πῖο ἐξοχος λαϊκός θε-
ολόγος πὸ ἀπέκτησε ποτέ ἢ Ρωββία.

Τὴν ἔρευνα τῆς ἐλευθερίας ἀρχίζει ὁ
Ντοβτωχ. εἰς ἡ τῆς Σηρειωθεῖς ἀπ' τὸ
ὑπόγειο, πού ἔδημοσιώτηκε τὸ 1864
κ' εἶναι ἀπάντησι βτὸν Ρωββο βοβιαγι-

βτὴ Τσερνεβέφθκυ . ὁ ἦρως ἡ τῶς

ὑπογείῳ ἐπιθυμῆ ναί θῶβει, ὅπως θελεῖ, θυγκρέ-
εται με τῆ λογική κ' τὸς φυσικὸς νόμος πὸ θῶν πέ-

τρινος τοῖχος ὑψώνεται ἔμπρός τῶ . ὁ ἄνθρωπος αὐτός με
τῆν ἀθεία τῶ ἀνυψώνει τὸν ἑαυτὸ τῶ μελεῖ τὸ θεῶ . Παρό-
μοια εἶναι κ' ἡ περιπτῶσι τῶ Ραβκό λυικωφ βτὸ ἡ ἔγκλημα κ'
τιμωρία πὸ θελεῖ κ' αὐτός ναί ξεπεράθει τὰ ἀνθρώπινα ὅρια,
ὅπως φθαίνει βτὸ ἔγκλημα, φονεύοντας τὴν χριὰ τοκογλύφι ββα .

ὁ Ραβκό λυικωφ προερχοῖται τὰ ἀκράτῃ θυμεία τῶν δυνά-
μεῶν τῶ κ' καταλήγει βτὸ κακό, τὴν αὐθαρεβία . ὅταν δὲν ὑπάρ-
χει πῶσι βτὸ θεῶ, τότε τὰ πάντα ἐπιτρέπονται . ἡ λέξι
ἡ ρεστυρλενιγε, (πρεστυπλενιε) ἐπιμοχολικά θυμείναι βτὸ
Ρωββικά ὑπερβαθῖ . ὁ ἐγκληματίας θυμ. ὑπερβαίνει τὸ ὅριο,

δηλαδή ὑπερβαίνει τὸ χριστιανικὸ νόμο . ὅπως ὁ Ραβκό λυικωφ
θυμολογεί θῶ ἡ κἀνόντας αὐτὸ τὸ γό-
νο, φόνεψε τὸν ἑαυτὸ τῶ . ἕτιν

ἡ ἴδια ὑποδῶλωσι καταλήχον με
τῆν ἀχαλίνωτη ἐλευθερία εἰς ἡ ὅλοι
οἱ ἀναρχικοὶ κ' ἀθεοί, ὅπως.

θῶεπομε βτὸς ἡ Δαιμονοθμενός,
τῶ Ντοβτωχ. εἰς τὸ ἔργο
αὐτὸ ὁ Σίχαλιωφ ὁμολογεῖ ἡ ἄρ-
χιβα με ἀπεριόριβτη ἐλευθερία κ'
κατέχεται βε ἀπεριόριβτω δεβποτιθμο.

Γράφει ὁ ἕνα τετραδίο δεκά κεφαλαία
λύθων γὰ μῖα μελλουζική καλή κοινωνία
Τὰ ἀχαλίνωτα προβωπικά δίκαιήματα (τὸ εἶναι
κεφάλαιο) κυριαρχοῦν βτὸ ἄλλα ἔννια κεφαλαία →

κ' τέλος γίνεσαι καί τι
 πώ μοιάζει με άχελμ.
 Αυτή η άφαιρέσι της
 ελευθερίας από ται
 9/10 της ανθρωπι-
 τας κ' η μεταβολή της
 σε άχελμ, ύστερα από
 διαπαιδαγώγησι (βία, πλύ-
 βι έγκρατα κλπ.) ύπέρ-
 σε ο δρόμος της επαναστα-

ΤΙΚΗΣ ελευθερίας. Ότι έγινε με ται Ρωσ. επανάστασι τώ 1917.
 ο Ντοστογι. γνώριζε ότι η Ρωσ. επανάστασι θα προερχόταν από
 ύποχθόνες κατατροφικές δυνάμεις, δηθεν να θεραπεύει ται κοι-
 νωνικά κακά άλλα θα έφερνε τιν όδυνηρή δουλεία τώ πνεύ-
 ματος. Αυτά επιθυμάναι εις τώ "ύπόχθιο" ο δυσχεραφής.
 ο Σιχαλιώφ βώς "δαίμονισμένος" παρατηρεί πως ο' ένα τέτοιο δύ-
 βημα πώ επικρατεί η κατασκοπία η δολοφονία η ο'λοκληρωτι-
 κή έξαράνησι της προωπικότητος "όλοι είναι θκλάβοι κ'
 'ίβοι βται θκλάβια τως". Δικαίως ο Άλφρετ. Καμύ βχολιά-
 ζει τών Σιχαλιώφ : "Η βυκοφαντία κ' η δολοφονία βται άκραιο
 βυφεία, αλλά πάνω άπ' όλα η 'ιόβητα". Ο Σιχαλιώφ θέ-
 λει να δημιουργηθεί εύτυχιθμένη κοινωνία, επίγειο παράδεισο χω-
 ρις θεό. "Οποιος άρνεύται τώ θεό, ο 'ίδιος θέλει να γίνει
 θεός". Έτσι κ' ο Κυριλλωφ βώς "δαίμονι-
 σμένος" με τιν αυτοκτονία
 τώ Ιωτα ν' αποδείξει πως
 θεός δεν ύπαρχει, πως θεός
 είναι ο 'ίδιος. Λέγει ο κυ-
 ριλλωφ "το γνώρισμα της
 θεούτητος μω, είναι η' ελεύθε-
 ρη βούλησι μω... Αυτο-
 κτονώ για ν' αποδείξω τιν
 ανεξαρτησία μω, τιν ελευθε-
 ρία μω... Για τόν κυ-
 ριλλωφ κ' για τόν Μίτθε τώ
 να θανατώσεις τώ θεό βυφάνει

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός,
 ούρανός τε καί γη
 καί τά καταχθόνια.
 έορταίετω γούν πάσα κτίσις
 τήν έγερσιν Χριστού,
 έν η' έστερέωται.

να γίνεις εσύ ο ίδιος θεός.
 Πρέπει να πεθάνει ο θεάν-
 θρωπος, για να γίθει ο αν-
 θρωπόθεος. Ο κυριλλωφ
 είναι δούλος της αχαρνιωτισ
 ελευθερίας τω, δούλος τής
 ιδέας πως θεός δεν υπάρχει
 Στο ίδιο βιβλίου: "Οι εαμο-
 νιόμενοι, ο σταυρόχην έχει
 χάσει την διακρισι κατ' κ'

κακω, εξομολογόμενος στον π. Τυχωνα λέγει ότι έννοιωσα εάν να
 μη υπήρχε το κακό, μου είχε γίνει ευημερία, ή ξέρα πως, αν ποτέ
 κατόρθωνα ν' αποκτείσω αυτή την ελευθερία, θα χανόμην. Τυ-
 κα δ' αὐτοκτονήσει. Ο σταυρόχην είχε βιασεί μια δωδεκάχρο-
 νη παιδούλα η οποία αὐτοκτονήσε απ' αυτή τη λύπη. Ο σταυρό-
 χην εξομολογείται εις τον αρχιεπ. Τυχωνα ο οποίος βλέπει την
 αλαζονεία του, διστάζει να δημοσιώσει το εφάρταμα του κ'
 τω λέγει όχι με τη μετάνοια τής δημοσίας εξομολογίας αλλά
 να μείνει λίγα χρόνια σ' έναν άδελφί εάν δοκιμος. Το νόημα
 αυτό τής διακούς δεν μπορεί να το καταλάβει ο σταυρόχην.
 Η ελευθερία χωρίς θεό καταλή-

χει στο κακό, στην καταστροφή.

Η παραδοχή του ανθρώπου στα
 πάθη τω είναι η χειρότερη δού-
 λεία, όπως κ' η κυριαρχία πα-
 νω θιάται είναι η μεγαλύ-
 τερη ελευθερία. Στην εποχή
 μας εξιδανών την ελευθερία
 με την έρημη ζωή της
 ζωής φιλαρμονίας, υπερμυανείας κ'
 χαβριμυρίας. Ο πόνος στον
 Ντοβτσόφκι είναι αναγεννητική δύ-
 ναμις. Χαρακτηριστικό παρα-
 δείγμα νέου ανθρώπου μεθω τω
 πόνου είναι ο "Νέος" του Ντοβτσόφ.
 τω η ιστορία του αποτελεί τω

περιεχόμενα του βιβλίου του
κίερκεγκαρνε "ή επανάληψις"
εις το τέλος του βιβλίου ο
νέος γράφει : " εἶμαι κ'
παλι ο εἰς τῶς με , εἶμαι
ἐνοποιημένος παλι " . ο νε-
αρός ἥρωας του κίερκεγκαρνε
κατήχησε διαυτο το θυμπερα-
θρα μεθω του πονου πῶ

δοκίμασε ἀπο τῶν ἀρχῶν τῆς νέας κοπέρας , ὅπως κ' ὁ ἥρωας του
Ντοβτωφ... βῆς "Σηκνωθεῖς ἀπ' το ὑπόχθιο" γράφει : " Με' τῶν
πῶνο ο ἄνθρωπος ἀποκτῖ θυμειδῖ τῶ εἰς τῶ τῶ" δηλ. ο
πῶνος δίνει " ὑπαρξῖ " βῆς θυμειδῖ , ὥστε ἀπο ἀπῆ "δυνατώ-
τητα" πῶ ἦταν πῶτα ἡ θυμειδῖ αὐτῖ γὰ χῖνει τῶρα "πραγ-
ματικότητα" : Μ' ἀποκτῖ βῆ ἀληθινῖ ἐλευθερία , νῶ διαφορῶ βῆ
βῆ πρόσωπο . ο πῶνος ῶπον , βῆν νεκρωβῖ τῶν παθῶν
χαρῖ τῶν ἀληθινῖ ἐλευθερία . ἡ νεκρωβῖ αὐτῖ εἶναι ἀναβῆ
Αθαναβῖ . τῶ ἔργο : " Σηκνωθεῖς ἀπ' το ὑπόχθιο" εἶναι ἐπανα-
βῆτικῶ κ' πρωτοποριακῶ ἔργο παγκοσμῖ λογοτεχνίας . ἡ ἀνθρω-
πῖνι εὐτυχία δῆν εὐρίσκειται βῆν ἱκανοποιῖ τῶν λογικῶν ἀπαι-
τηθῶν (βῆν τῶρα κοινωνῖ , με' βῆν-βῆ το ἀκρυβῆ ἄλλῖο παρῖ-
α" τῶς Τερενιδῆρβκῖ) . ο ἄνθρωπος τῶ " ὀποχῆσῖ " εἶναι
ο ἄνθρωπος με' παράνομο δῶβῖ κ' ὑποβῆ τῶν βῆν τῶ τρωκῖκο

τα θεμελίω τῆς κοινωνίας , ἡ τῶν
τῶ ἀνθρώπῶ αὐτῶ , εἶναι ἀν-
τιθετῖ με' τῶς νόμος τῆς λο-
γικῆς . Δύο κ' δύο δῆν
καλῶν πάντα 4 καλῶν καὶ
πέντε κατῶ τῶν Ντοβτωφ...
δηλ. ἡ εὐτυχία , ο πῶνος δῆν
εἶναι πάντα κακῶ , ἀλλῶ μῖπορῖ
νῶ ἀφεῖναι τῶν ἀνθρώπῶ .
ῶταν ο Νιτσε διαβῆσε τῶ
1887 τῶ " ὑπόχθιο " ἀναγνωρι-
βῆ τῶν Ντοβτωφ... ὡς τῶν μῶνο
ψυχολῶγο πῶ μῖπορῖ βῆ τῶ
δῶβῖ κατῶ θυμῶνακῶ .
ο ἥρωας τῶς ὀποχῆσῖ ἀπο
κακῖα , ἐνῶ ἀναγνωρῖ τῖ βῆ

Τέλος ἀρετῶν ἔστιν ἡ
ἀγάπη . πλήρωμα δὲ τῶν
παθῶν ἔστι τὸ δίκαιῶν
ἑαυτῶν .

είναι άρρωστος, δεν θέλει να
 θεραπευτεί κ' υπερμανεύεται
 για το κατόντημά τω
 Βρίσκει απόλαυσι βίων
 απόλαυσι τω. Ευχαριστείται
 να φανεί αποκρουστικός βωί
 λιτα που τών είχε γυρι-
 βει δε νυχτερινό άμαρτωλό
 οίκο κ' τώρα εκείνη είναι
 πρόθυμη ν' άφύγει τών άμαρ-
 τωγή Ιωή κ' να Ιυθεί μαζί

τω, αλλά τών απομακρύνει με θάνατο τρόπο. .. κ' προτιμά να
 μείνει μόνος τω για πάντα. "Αυ ο άνθρωπος δεν ξεχωρίζει
 από τω άλλω ανθρώπω π' κάνουν αυτό π' ελοι θελουν κ' εχι
 αιώ π' ο "ιδιος θελει, δεν θα γίνει άχθινι σπαρτή, να ανυ-
 ψωθεί από το άτομο στο πρόσωπο. Σχεδόν ελεσ οι κω-
 τρικές ιδέες που περιέχον ιδικές, θρησκωτικές, πολιτικές κ' κοινωνι-
 κές ιδέες στα εφόρμα εργα τω Νουβου. εμφανίζονται ιθως συ-
 μωβεις απ' το υπόψω. ηχ. Η εύτυχία είναι επιτυχία π' ο
 κερδίζεται μέσω τω πόνω. Στο "εργα κ' άμωρία", ο Ραβκόβ-

νικωφ τελεώνει με τω να πεθεί στα πόδια τω Σόνιας για να δέχθω
 τών χριστιανική πίστι, βωί φυλάτη, θα πονεθεί, θα κλάψει κ' θα εφρεί
 τών έαυτώ του ανάσταμένος δε νέα Ιωή. "Όπως κ' βτών Τολβτοί
 'ετικ' βτών Νουβου. έχομε ανάστασι. Με το Ευαγγέλιο π' ο
 δίνει βτών ήρωα τω Τολβτοί ο άλλωσ ιεραπόστολος βωί τέλος τω
 βιθλιθ. Με το Ευαγγέλιο επίσης που δίνει η Σόνια βτών Ραβκόβ-

νικωφ βωί έργω τω Νουβου.
 Οι δύο "ανάστασι" είναι θμωσ
 διαφορετικές. Το ευαγγέλιο
 που πήρε ο πρώτος είναι
 τω κατά Τολβτοί "εωαγγέ-
 λιο", "δω, χωρίς πίστι βωί
 θαύματα κ' ιδιαίτερα χωρίς
 χριστώ Αναβτάντα. Αντίθετα,
 τω ευαγγέλιο τω Ραβκόβνικωφ
 είναι τω ίδιο που πήρε ο Νουβου.

άπό τών φουβίσινα που τω δίνει
 ο "ιδιος βτών ήρωα τω με τα χέρια τωσ
 Σόνιας, είναι τω ΑΓΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ τωσ ορθόδοξω Συμβολιασ

Η Σόνια, όταν διακούς για το φοβερό έγκλημα, παρο-
 τρέπει τον Ραβκόβνικωφ : " Σίκα επάνω! ... πήγαινε σταθε-
 ρά ένα σταυροδρόμι, φίλησε το χώμα που βεβίλωσες, υποκρίθη
 όπως άνθρωπος λέγοντας : "έκώταβα!" Τότε ο Θεός θα σου ζα-
 ναβτείει τη ψόχα της ζωής. Ο Ραβκόβνικωφ δεν χουατί-
 ζει μονάχα πάνω στο έδαφος αλλά κ' στα πόδια της Σόνιας πώ-
 υποφέρει για το πόνο των άλλων κ' πορνώνει για να
 θρέψει τα παιδιά μιας άρρωστης. Της λέγει :
 "Σόνια, δεν χουατίβα μπροστά σου, χουατίβα εμπρός εις
 τον ανθρώπινο πόνο. Ένα σταυρό από ξύλο κυπα-
 ρισβένιο που του φόρεσε στο βάνος η Σόνια κ' πώ-
 θυθόλιτε την απόφαση να ομολογήσει, να δικαστεί
 κ' να φυλακιστεί στη Σιβηρία. Δεν υπάρχει
 θ' έργο των κόσμο - πώ δυστυχισμένος από βένια, τώ
 λέγει η Σόνια, πρέπει να υποφέρεις, να μετα-
 νούσεις για να λυτρωθείς. Ο πραγματι-
 κά έλεώδης άνθρωπος είναι αυτός που δραπέ-
 τώνει από τη φυλακή του αεγώ" τώ για να
 θουαταθεί με το Θεό. << Γι' αυτό στη
 φυλακή ο Ραβκόβνικωφ, ένοιωσε έλεώδης !

Ματί του αναβώθηκε κ' η Σόνια, τού
 άκοχ' άδουσε στη Σιβηρία εκεί θ' άδ' "και
 τώσ δύο τώσ είχε αναβώθει η άχατη"
 "έπρεπε θ' ήως να περιμένουν 7 χρό-
 νια να τ' αγκωθί η φυλακή τώ Ραβκόβ-
 νικωφ. Μονάχα 7 χρόνια που βάν
 άρχη της είνωχίας τώσ ήταν φορές πώ
 κ' οι δύο τώσ έβλεπαν βάν 7 ήφ' έρες
 ο Ραβκόβνικωφ. Δεν υποπτεύσαν πως
 η νέα ζωή θα τώ κόβαζε άκριθα.
 θ' ήως έδω άρχητε μια άλλη
 ιστορία ενός άνθρωπου πώ ανα-
 βώθηκε βει μια νέα ζωή,
 βει μια χριστιανική ζωή, θα
 μπορούσε αιώ να χ' ήνι ένα
 νέο βιβλίο. Η δική μας
 ιστορία τ' αγκωθί "έγκλη-

μα κ' αμωρία. Τέτοιο βιβλίο ο Νουβσοφ... δεν έγραψε
 ποτέ. Έγραψε θ' ήως αντί αιώ τώ "Ηλίθιο" (1869)
 - έδω ο πρίγκιπας Μίγκιου βάν Ηλίθιο, έντεώς άδωσ
 θηκώνει πάνω τώ των ένοχη των άλλων, φθάνοντας →

Γνωστέον γὰρ ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς ἐνοχίας. Ὁ Μιθκιν ἀντιθέτα μετὰ τὸ δαιμονικὸν χαρακτῆρα τῶν Ραγκάβικων, εἶναι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν ἀγγελικὴν μορφήν. Ἡ τρεῖς τοῦ Μιθκιν εἶναι σπέρμα. Ὡς τὸ ἔμπορος Ραγκόβιν ἐρωτᾷ τὸν Πάτριον τὸν Θεόν, ὁ Μιθκιν εὖ λέγει: "Ἡ οὐσία τῶν δαιμονικῶν βουληθῆναι, δὲν ἔχει νὰ καμῆ μετὰ καμμίαν λογικὴν. εἶναι θεῖα πᾶσα δὲ τὸ θεῖον οἱ ἀδελφοὶ κ' πάντα δὲ ζεφύρον κ' δὲ μὴδὲν γὰρ κατὰ ἄλλο. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Μιθκιν εἶναι ἡ ἐπιθυμία κ' λέγει ὅτι τότε χρόνος οὐκέτι ἔσται ἔχει μία ἀίθουσα σπέρματος εὐδαιμονίας. Σὺ δὲ τὸν κόσμον ὁ Μιθκιν εἶναι ὅμοιος μετὰ ταξιδι-

ῶν ἄλλα μετὰ οὐρανια γυνῆ (τῆς γυνῆ τοῦ 2+2=3). Γι' αὐτὸν τὸν διεσπασμένον κόσμον δὲν δίδεται νὰ θυσιάσει τῆς Ἰωάννου τοῦ Χριστοῦ!

ὁ πρῆξινος Μιθκιν λέγει ὁ πασκαλ εἶναι ὁ Χριστὸς πού εἶναι ἡ ἐνδορκωβὴ τῆς πνευματικῆς ὁμορφίας. Ὁμορφία γὰν ψυχικὴ ἀρμονία κ' ἡθικὴ δύναμις πού ἀποκτᾶται μετὰ τῶν πρῶτων τῶν Χριστοῦ κ' τῶν ταπεινῶν. Ἡ θυσιάζει ἡ παρθεσία τῶν Μιθκιν, ἀφῆνιβε τῆς βουληθῆναι τῶν χαρῶν. Ἡ περιπτώσις τοῦ Μιθκιν εἶναι ἡ σταύρωσις μετὰ τὸν Χριστόν! "Ὡς ἀποχέθει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔθηκεν ἔμοῦ - λέγει ὁ κύριος - εὐρίθει αὐτὴν" Μιὰ τὸν τρόπον πρέπει νὰ κατανοήσῃ τῶν ἀποχέθει τῶν λογικῶν, τῶν Μιθκιν πού δὲν "κατανόησε τίποτα ἀπ' αὐτὸ πρὸς τὸν ἐρωτῶσαν κ' δὲν ἀναγνώρισε κανέναν" ἐπὶ τῆς "δαμονισθέντων" οἱ ἄρως κυριώνονται ἀπὸ τὰ δαιμόνια τῶν κηδεύοντων, ἀναρχισμῶν κ' ἀθεύοντων. Ὁ ἔστανος ῥόγκιν ὅταν τὸν φημιθῆναι ὅταν ὁ κομμάτια ἐμπρός εἰς τὸν π.τ.υ. -

Χωρῶν, ἡ ἀντιθέτη δύναμις τῶν ἐχθρῶν, νικά, ὥστε νὰ μὴ δεικνύει τὸν σταυρὸν τῆς μετανόιας κ' νὰ ὁδηγῆται. Ὁ ἴδιος ἐπιθῆναι χαρακτηρίζει τὸν ἀθεύοντα ὡς "δαμονισθέντων",

πὸ τέλεια ὀδυροῦνται εἶναι κατὰ
 βροφῆ. Ἀνατίθεις, ἡ ἀνατίθη Μα-
 ρία Τιμοφρεθνα ἡβὸς δαιμόνιοι-
 νός, συγκινεῖ τὸ βγαρὸ τῆς. Με-
 τὸ σῶμα τῆς ὁ Ντοβσοφ... λέγει προ-
 φητικά λόγια. ἡ δὲ θεοτόκος εἶ-
 ναι ἡ ἐπιδα μας, ἡ μαρτὶν Μιτε-
 ρα κ' ὑπαρχει διαίτη ἀπειρη
 εὐτυχία γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν
 ποτιεῖς τὴ γῆ μετὰ τὰ δακρυὰ βῶ
 κηδὸν πύχη θάλασσα, τότε δα χα-

ρεῖς ἀμέσως γιὰ τὴν ἡμέραν. Δὲν δάχεις καθὶα δαίμων. Ἄυται τὰ λόγια
 μετὰ συγκινεῖται κ' ἀπὸ τότε εἶναι προεὐχὴ μὲ, ὅταν ἔκανα μετὰ-
 νοῖες, φιλῶσα τὴ γῆ κ' ἔβλαβα. Ἀπὸ τὸν Ἰανουὰρ. τοῦ 1861 με-
 ἄλλος συνειρῆτες ὁ Ντοβσοφ. ἀρχίσε νὰ ἐκδίδει τὸ λογοτεχνικὸ περι-
 οδικὸ "Χρόνος" (Время) ὅπου κάνει ἐκκλησίαι γιὰ ἐπιβτροφὴ εἰς
 χριστιανικὰς ἀξίες. Πρῆπει - ἔρχε ὁ Ντοβσοφ. - οἱ διανοσμένοι νὰ
 ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν σποδύλαβι εἰς τὸ δυτικὸ πολιτικόν.
 ὄντως "δαίμονοσητῆρια". ἔβλεπε τότε τὴ Ρωββία μετὰ τὰς διαφόρες εὐ-
 βτικὰς, μαρτὶνικὰς, ἀναρχικὰς ἰδέας πὸ εἶχαν εἰσχωρηθῆ ἀπὸ τὴν εὐ-
 ρώπῃ. ἡ ἀνάστασι δαίχινει, ὅταν ἡ Ρωββία ποτιεῖ τὴ γῆ με-
 τὰ δακρυὰ μετανοίας. Ὅτι ἔκανε κ' ἡ Μαρία Τιμοφρεθνα πὸ
 ἀρχίσε νὰ προεὐχεῖται, νὰ κάνει μετάνοιες νὰ κλαίει κη...
 Ἄυτὸ πρῆπει νὰ κἀνῶν, σύμφωνα μετὰ τὸν Ντοβσοφ. ὅλοι οἱ διανοσμένοι
 τῆς Ρωββίας γιὰ νὰ θεραπευθῶν ἀπὸ τὰ δαιμόνια πὸ τοὺς λαβανίτην.
 εἶναι αὐτὸ πὸ δα κἀφει τέλεια ὁ Τροφίμοβιτς, δαί ἀλλὰ εἶ τῆν δαί-
 σωφρονιστῆ κ' δαί ἀναφωνῆ:

"ὦ! νὰ συγχωρῆτε, νὰ συγχω-
 ρῆτε ἑαυτοὺς κ' γιὰ πάντα. Ἔτσι
 δαί ἐπιτῶμε πῶς κ' οἱ ἄλ-
 λοι δαί μας συγχωρεθῶν. Ὁ
 καθένας μας, ἀπέναντα θζόν ἀλ-
 λο, εἴραβετῆ ἔνοχοι." ὁ Τροφί-
 μοβιτς λίγο πρὶν τὸ θάνατό τὸ
 ἐδομοχολοῦνκε εἰς τὸν ἱερεῖα κ'
 κοινῶνσε τὰ ἅγια μυστήρια.

ἡ ἐπιβτροφὴ τὸν αὐτῆ συμβο-
 ἡτε τῶν ἐπιβτροφῆ τῆς Ρωββίας,
 ἀλλὰ κυρίως αὐτῆ φαίνεται εἰς
 ἔργον τοῦ Ντοβσοφ. ἡ ἔφηθος,
 ἔχετῆκα μετὰ τὰς θεαίφεις πὸ περι-
 χονταὶ εἰς τὸν "ἔφηθος" εἶναι αὐτῆς

Τὸ ἀγαπᾶν τὸν κόπον
 μῆδὸς ἔστι πρὸς τὰ πάθη.
 ἡ δὲ ὀνηρία, φέρει αὐτὰ
 ἀνόπως. - Abbas Ἰμμενιάς.

Τὸ μὴ πλῆσαι τὴν βουεῖδῃ.
 γεν τοῦ πληθῆσιον, τίπτει τὴν
 ταπεινοφροσύνην.

γω πατήρ, αδελφός,
 νυμφίος, οικία, τροφή,
 ένδυμα, ρίζα, θεμέλιον,
 β,τι θέλεις εγώ· νά μήν
 έχης ανάγκην από τίποτε.
 Έγώ και θά σέ υπηρετήσω
 διότι ήλθα νά διακονήσω,
 όχι νά διακονηθώ. Έγώ
 είμαι φίλος και μέλος και
 κεφαλή και αδελφός και
 μητέρα, όλα εγώ· αρκεί νά
 έχης οικειότητα πρós εμέ.
 Έγώ είνα πτωχός και
 περιπλανώμενος διά σέ·
 ανέβηκα εις τόν Σταυρόν
 και έτάφην διά σέ· εις τόν
 ουρανόν διά σέ ίκετεύω
 τόν Πατέρα·

Τι περισσότερο θέλεις από εμέ;
 (Αγίου Ιωάννου Χρυσόστο)

οι ίδιες σκεψεις που είχε ο
 Νωβτωχ· ο ίδιος τω τή Τωμή.
 Είναι ένα από τα πρώτα αλλο-
 λογα έργα τω. Η κωτρι-
 κη μορφή δ' αὐτῷ τῷ ἔρ-
 γῳ εἶναι ἡ ζώνια Αντρέγιεβνα
 ἡ ὁποία δέν ἀρκεῖται στο βυ-
 τχοῦ της ἀλλά ἔχει κ' ἀμαρ-
 τυχες σχεσεις με κλλου ο
 ὁποιος εἶναι ὁ πραγματικός
 πατέρας τῷ παιδιῷ της, ὁ

«Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ... ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου... καί οὐκ ἤθε-

Βερβίλωφ ο έραβτῆς της. Ο Βερβίλωφ ἀπό δαιμονική ἐκδύλωση
 τῷ παίδου τῷ μεταβαίνει θε συμπόνοια, ὁχο
 τῶς διεβλαβμένυς προσωπικότητος τῷ, δέν μπορεί νκ' ὀραῦθῃ τῷ
 θρια τῷ ἐπιθῆκε τῷ κ' δια νά ξεφυγεῖ ἀπ' τῶν ἀποφασῶν τῷ, ἀνε-
 ροποκεῖ χιά εἶναι ἐπίχου παραδαδο ὁπου ἡ πίθει στο θεο κ' ἡ ἀθαι-
 ναθία ἀντικαθίστανται με τῶν ἀγάπῃ της φύσεως κ' της χῆς.
 Σε ἀντιθεθῖ μ' αὐτῷ τῶν ἀνθρωπίνου ἀγάπῃ (ἀγάπῃ χωρῖς χριστῷ)
 εἶναι ἡ χριστιανικῆ ἀγάπῃ τῷ Ντοχχαροκῖ. Σί αὐτῶν ἀνάκε ἡ
 ἡ ζώνια (ἦταν γυναῖκα τῷ), (ἡ μητέρα τῷ Ἐρηθῶ) που ἐξαχόρα-
 θε ἀρχότερα, ὀβτερα ἀπό τῶν ἀποπλάνῃ της, ὁ Βερβίλωφ. Ο Ντοχ-
 χαροκῖ, ἔχοντας βτερῖθῖ τῶν γυναῖκα τῷ γίνετα εἶνας περιπλανώμενος
 προβκνῖ τῷ, εἶνας μετανοῶν, ἀπό μοναθῖ τῷ θε μοναθῖ τῷ και ἀπό
 χωρῖο θε χωρῖο, ἔπο παρα τυρεῖ, τῶν ὠραότῖ τῷ
 διμῖ τῷ κ' ἀνεβαῖναι στο βοφο Ἀμῖ τῷ,
 κ' ἐνωετα δοξολογικῶ με τῶν προ-
 βῖ με τῷ θε. (Ἄν κ'

ο Νωβτωχ· Ἰσθε ὁ τῶν Ἀχῖα
 Πτερῖ τῷ, μεῖθα ὁ τῶν κό-
 λαθῖ της - ὁπως γράφει -
 ἔπρεπε νά ἐπιδιῶξῖ τῶν
 καθαρθῖ τῷ. Εἰς τῷ
 πρώτο ἔργο τῷ: «οἱ παν-
 χοῖ» περιγράφει ἰστο-
 ρίες ἀνθρώπων που ἴδῖν
 θε ἀθῖες συνδῖκες ὁ τῶν
 Πτερῖ τῷ. Εἰς τῷ
 ἔργο τῷ «ζῶθῖα», ὁ Γκο-
 λιάντκῖν εἶναι πτωχῶς γρα-
 φῖα, δουλαχῖθῖνος ὁ τῷ
 τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ κα-
 μαρῖ τῷ. Ο ἡρωας

Η μάλλον ο αντι-ήρωας τῶ „Υποφειδ“ με τὴν ἀπομόνωσιν τῶ -15-
 ἀπὸ τῶν κοινωνίᾶ, τῆ ἐπιβουλῆ τῆ κόλασιν με τὸ νὰ ἐπιβένει
 εἶναι κακία. Ἐδῶ περιέχεται τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς μετῶ
 τοῦ πόνου, εἰς τῶν „ἀδελφῶν καραχάτωφ“ ἔμφως αὐτῆ ἡ χυτρωτικῆ
 δύναμι τῶ πόνου κυριαρχεῖ παντῶ. Αὐτῶ τῶ βιβλίῳ προκαλε-
 θε τὸν ἐνώπιον εἰς τὸν Αἰνῶταϊν ὁ πόνος ἐδῶ ἐμφανίσε-
 ται θὰν συνέπειαν τῶ κακῶ θῶν κόβου. Ἡ ὑπόθεσι πλε-

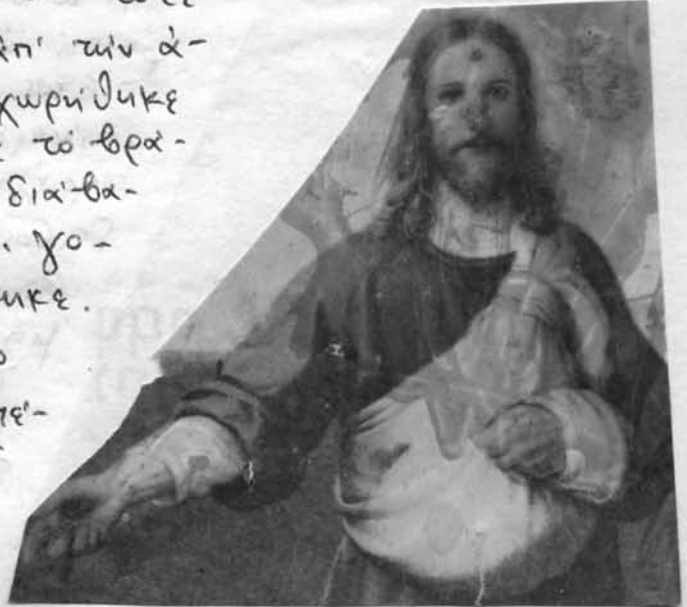
κεται μετῆ δοξοφονία τοῦ πατέρα καραχάτωφ, τοῦ φιλόν-
 τος ἀπὸ τῶ νόου κ' ἡγίθου γιῶ τῶ, τῶν ἐφροντακῶν κ' τῆ
 δικαστικῆ πλάνῃ, τῶν καταδικῆ τῶ μεγαλο γιῶ τοῦ Ντρί-
 τρι καραχάτωφ ποὺ εἶναι ἀδύος γιὰ τὸ φόνου τοῦ πατέ-
 ρα τῶ ἔμφως δελεῖ νὰ θυκῶναι τὸ θῶν ἀπὸ αὐτῶ γιὰ νὰ
 ἐξαχθῆται ἀπὸ τῆς ἀφάρτιες τῶ. ὁ πόνος μετατρέ-
 πεται, βεῖ χαρὰ, ἔμφως ἐβλεπόμε εἰς τὸν ἀφρωτῶ
 Μαρκελλο, ἀδελφῶ τοῦ Ζηνοβίου (τοῦ μετεπέπειτα σταρε-
 τς Ζωβιῆς). ὁ Μαρκελλος 17 εἰς, ξεφρακρῶναι
 ἀπὸ τῶ θεῶ, ὥστε ν' ἀρνεῖται τῶν ἑπαρξί τς. Ἐα-
 φρικὰ ἀφρωτῶν ἀπὸ φρασιῶν κ' ἔφνε παλι-
 πῶτος, ἐξομολογήθηκε κ' κοινῶναι. ἂν κ'
 ὑπέφερε εἶχε ἀπέραντη χαρὰ. „Μὴ κλαῖς, μη-
 τερὰ μου - τῆς ἔλεγε - ἡ τῶν εἶναι παρὰ-
 δεῖος, μόνο που δὲν δελοῦμε νὰ τὸ καταγα-
 θοῦμε. Τῶν ὅθεν θυχωρῶναι ἀπὸ ἑῶς, ἀκό-
 μη καὶ ἀπὸ τῶ πούχικα, χειδῶναι, ὅσπρη-
 τια..!“. Ἡ ἀγάπη τῶ πρὸς ἑῶς τὸν
 ἔκανε νὰ βλεπῆ ἑῶς κ' ἑῶς βεῖ παρὰ-
 δεῖο. ὁ Ζηνοβίος (σταρετς Ζωβιῆς)
 ἦταν τῶν ἐποχῆ αὐτῆ ἀπὸφρατικός. Τῶν
 ἀφάρτις τῶν. Τῶν παραμονῆ μιᾶς
 μοναχίας κῶναι τῶν ὅσπρη τῶ
 που μιᾶς ἡ μῆτι τῶ. ὁφινῶναι
 τὸν ἀδελφῶ τῶ που τῶν ὅθεν θυχωρῶ-
 μη κ' κατανύχαικε. πῶς κ' τῶν
 ὅθεν θυχωρῶναι. ὅθεν θῶν τῶ
 τῆς μοναχίας ἀφῆσε τὸν ἀντι-
 παρὸ τῶ νὰ τὸν πυροδοθῆ
 χωρὶς αὐτῶ νὰ πυροδοθῆ, τῶ
 τῶν ὅθεν θυχωρῶναι, θυαῖμα
 πῶς τῶν ἀπὸφρα νὰ γί-
 ναι μοναχῶς. ἔφνα
 ἄλλο παρὰφρα γυ-

ἦταν τῶν ἐποχῆ αὐτῆ ἀπὸφρατικός. Τῶν
 ἀφάρτις τῶν. Τῶν παραμονῆ μιᾶς
 μοναχίας κῶναι τῶν ὅσπρη τῶ
 που μιᾶς ἡ μῆτι τῶ. ὁφινῶναι
 τὸν ἀδελφῶ τῶ που τῶν ὅθεν θυχωρῶ-
 μη κ' κατανύχαικε. πῶς κ' τῶν
 ὅθεν θυχωρῶναι. ὅθεν θῶν τῶ
 τῆς μοναχίας ἀφῆσε τὸν ἀντι-
 παρὸ τῶ νὰ τὸν πυροδοθῆ
 χωρὶς αὐτῶ νὰ πυροδοθῆ, τῶ
 τῶν ὅθεν θυχωρῶναι, θυαῖμα
 πῶς τῶν ἀπὸφρα νὰ γί-
 ναι μοναχῶς. ἔφνα
 ἄλλο παρὰφρα γυ-

-16- τρωθεις είναι τος Μιχαήλ που φόνευσε μία χίρα των
 ώρα που κοιμόταν. Δικάστηκε ένας άδικος δούρειος πύ-
 λω που φυλακή σε μία θοοβιάδα. Πέρασαν 14 χρό-
 νια ή συνειδήσι τσ τον μαρτύρων, είχε τώφεις κ' τα θεις
 αυτοκτονίας. Όταν άκσε ο Ζωβίμας των έξομολόγησι τσ,
 τσ είπε κ' έκανε θυμύδια ομολογια τού φόνου - ο Μιχαήλ
 είπε: "ο παραδεισος άνδισε στην καρδιά με, όταν έξο-
 μολογήθηκε", ξέλιγες ή ήρες πέθανε, κέρδισε όμωσ των
 αιώνια ζωή. Το ανταλλάγμα για την ΜΕΤΑΝΟΙΑ τσ
 ήταν ο παντοπύος παραδεισος άντι για την κόλασι πσ
 είχε πρωτίτερα μέβα τσ.

ο Άγιόβα (ο νεώτερος αδελφος Καραμάτωφ) ο
 μαθητής μοναχός τος σταίρετ Ζωβίμα περιγραφέται
 εις τσ κεφάλαιο: "Η Κανά της Γαλιλαίας"
 Όταν πέθανε ο Ζωβίμας κ' ήταν τσώ φέρει-
 τσο - όλοι πίπτων στην άγρότητα του κ' είχαν φέρει
 κ' άρρωθτος εκεί να θεραπευθούν - τότε
 άντι για αιώδια, άρχισε δυσοθρία απ' των ά-
 ποβύνδεθι τσ. ο Άγιόβα πησ στωχωρηθηκε
 χ' αυτό κ' έφυγε απ' τσι μονή, χ' εισε τσ θρα-
 συ κ' ο πιπαιόιος διπλα τσώ φέρειτσο διαβα-
 σε εωαγγελιο για τσ εν Κανά θάυμα "χο-
 νάτσε και ο Άγιόβα κ' σε λίγο κοιμήθηκε.

Εδε όνευρο οα βρέθηκε τσώ χ'ίμο
 στην Κανά, κ' αλώταν κ' αυτός τσώ τραπε-
 ζι κ' ο Ζωβίμας ησ ήρεμ φωνή τος
 είπε: "Ναι, άγαπητό με παιδι, εφται
 κ' έχω καλεθμένος εδώ, έκλεκτός, έχω
 κ' εδω, κς πισόψε τσ νεο κρασι."

Ξύπνησε κ' ή χαρά τσ ήταν τσβη που θύκε στην αλήθι, έπρεπε
 χονακώτως κ' άτ, έκλαψε ψυώντας τσι ησ... ταιλόγια τος σταί-
 ρετς που άκσε πριν λίγο άντιχθσαν θυναχώς στην ψυχή
 τσ... Η... είχε χονακώτσει πριν αδύνατος έρηθος, κ' άτ
 τών θύκωθε ο δαός κ' έγινε αποφαθιθτικός μαχητής για
 όλη τσ τσι ζωή. επιθυμούσε να συγχωρεθεί όλος κ' για όλη
 κ' να ζυτθσει συγχωρηθ. ... Ανάβηθηκε σε μια νεα ζωή!!
 ο σταίρετ Ζωβίμας είπε πριν τσ θάνατό τσ θών Άγιόβα:
 "Αυτί είναι ή τελευταία με άγγελια: Να ζυτθς των ζωη χ'ια
 μέβα από τσι ΘΛΙΨΗ". ο Νεφίτσι Καραμάτωφ πσ των
 νικουσε ή φιληδονία, συλλυθώνεται για τών φόνου τσ
 πατέρα τσ, άν κ' αλώτος λέγει: "θέρω να ή υποφείρω →"

για να εξαλειφώ με τον πόνο,
'Αν κ' χαίδευε (φυλακισμένος
στα κάτεργα) ο Διμίτρι - ανα-
φώνει στο τέλος του βιβλίου ο
Κραβότκιν - είναι ετυχισμένος.

Μέγα ἀπ' τα βίβρα της φυλα-
κής αναφωνεί: «Όταν έρθει
η δυστυχία, φέρνει χαριτες. Με-
γα ἀπ' το μαζαλο πόνο μας, θα
αναβιώσουμε στη χαρά... Ζήτω
ο Θεός κ' η ΧΑΡΑ Του!»

Στων θθών Καρφατωφ ο πόνος του γίνεται αιτία νάρνηδει το
Θεόν. Αφου υπ'αρχει το κακό, δεν υπ'αρχει Θεός. Α νάρνητι-
ται, γιατί υπ'αφέρουν & δικα πολλοί κ' η γράινε τα άθωα μικρά παιδιά.
ο Ντοβοζ. αγαπούσε πολύ τα παιδιά, & λοι σχεδόν οι ήρωες το είναι νεοί
λέγει ο Ζωβιμάτ στοσ «Καρφατωφ»: «Α είδα δεκα'χρονα παιδιά

σε έρροβταβια, αδύνατα, αρρωστα, κουρασμένα, να πίνου βότκα, να
λένε θρωκόλοχα... ατά χρειάζονται οι ψυχές των παιδιών; Ότα
χρειάζεται είναι το φως του ήλιου, τα παιχνίδια, το καλό παρ'αδει-
μα κ' λιγη αγαπή... Πρέπει να σταματήσει ο θαβανισμός των
παιδιών». Ο νεαρός άτακτος νεός ο 'Ηλιούβα, έννεα έτών πεθαίνει
μετα από βύνητη αδένεια, αφού στο κρέβταβι του πόνο νοιώδει
ως άμαρτιες το, έτοιμάζεται χριστιανικά, θυμολιμώνεται με τ' άλλ-
λα παιδιά της γειτονίας κ' πεθαίνει ειρηνικά. Ζτη κηδεία ο
'Αγιόβα έκφωνεί
τίτα πως ελοι θ' αναβιθόν
μετα θάνατο, ματι ως κ' ο
'Ηρόβα. Η πίστι το 'Αγιόβα
είναι η ίδια πίστι το Ντοβοζ.
π' σε αντιθετι με των θθών
πιστώει στην ανάβταβι των
νεκρών που έχει ριτα κ' αρχή
των ανάβταβι το Χριστο.
Στων ανάβταβι ως άπαλλαγή
κ' λύτερωτι από τιν' οδύνη,
όχι μονάχα σε βχεβι με τα
παιδιά αλλά κ' εχως ως αν-
θρωπος κ' τιν κτιβι πθ
«Γτενίται κ' συνωδινει», (Ρωμαιος 8,22)

Στωσ «άδελφός Καρφατωφ»,
μεγάδους Κοινωνίας, τως συπναεί βτισ ψυχές το ήμνημα τως αιωνιόσ ζωής, τως
ως μεταμορφώσεως τοσ σύμπαντος ἀπ' το 'ΑΚΤΙΒΤΟ

-18- Θεο φως ἔμπρός εἰς τὴν δόξα πὸ πρόκειται νὰ φανερωθεῖ εἰς ἡμᾶς - γράφει ὁ ἀπόστ. Παῦλος, δὲν ἔχον καρδιὰ ἄσῳ "τὰ παθήματα τῶ νῦν καιρῶ", συμπαύχοντες μετὰ τὸν Χριστῶ, διὰ δουρατώμε μα-
 Σι Τε . Ἡ καρδιὰ ἔχει ὑποταχθεῖ ἄθελά της εἰς τὴν καταπόνησιν, ἐξ αἰτίας ἁμαρτιῶν τῶ ἀνθρώπου, περιμένει κ' αὐτὴ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τῶν δουλείᾳ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τῶ θεοῦ.

Τέτοια παραδειγματικὴ καταστάσις οὐκ ἀνεπίσημα οὐκ ἀρῶν τῶ Ντοβτω γέφυ-
 οκι βτώ "ὄνειρο ἑνὸς γελοιοῦ ἀν-
 ὄνθρωπο", ἵπου οἱ ἄνθρωποι ἴθι-
 βαν εἰρηνικὰ μετὰ τῶν ἰσῶ χωρὶς
 τὰ ἰσῶ νὰ τὸς θγάπτων.

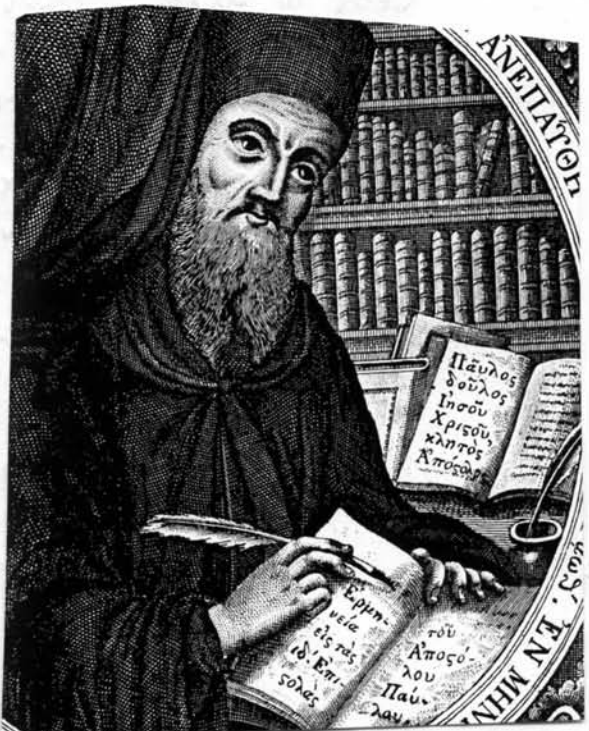
Τρόπο τῶν δρόμο τῶς, κ' ἰσῶν δὲν ἔχον
 μαχρὸ μαρτυροῦν τὸ
 μωστῆριο τῶ θεοῦ βαν
 ἑνα ἀδιαπάστο μέρος τῆς
 θείας ἀρμονίας . κοίταξε τὰ
 οἰκιακά ἰσῶ, τὸ ἄλογο, τὸ ταπει-
 νό βῶδι ποὺ δουλεύει γιὰ τὸν ἄν-
 ὄνθρωπο, θγάπτει τὴ μορφὴ τῶς; Πό-
 θυ τρυφερότητα, πόθυ ἀφοδιωθὶ ἔχον
 βτῶν ἄνθρωπο, ἂν κ' θυχνοὶ αὐτῶς τῶς
 φέρεται ἀβηλαχνα κ' τὰ κακομεταχειριζε-
 ται. Ὅταν ὁ μουσικός (τὸ χωρικός) διὰ
 μαθεῖ νὰ γυπαται τὰ ἰσῶ τῶ, διὰ γυπαται καὶ
 τὴ γυναικα τῶ . . . Ἀγαπάτε ἔμν τὴ δημιουργία,
 τὸ καθε φυλλαράκι, ἀγαπάτε τὰ ἰσῶ, τὰ φυτὰ
 κ' δι' ἀνακαλύψετε τὸ μωστῆριο τῶ θεοῦ. . .

Ἡ προπρωτικὴ αὐτὴ κα-
 ταστάσις (τῶ Ἰσῶ πρὶν
 τῶν παρακοῆ κ' τῶν πτω-
 βι τῶ) βυαντᾶται
 εἰς τὸς ἀρχῶς κ' νὰ
 τὸς ὀπυρετῶν ἄχρια
 θυρία . Ὁ Ντω-
 βτωχ . λέγει:
 "καθε φύλλο ἢ
 ἔντομο ἢ ἰσῶ
 ἔμν γυωρι-
 ἰσῶν μετὰ
 θυαμα-
 βτῶ

Μία ἄλλη βαβικὴ διδασκαλία τῶ Ντοβτωχ.
 - ἴπως λέγει μετὰ βτῶ τῶ βτᾶρετς Ζωδιμᾶ - εἶναι
 πῶς "ὁ καθε ἄνθρωπος φταίει γιὰ ἑῶς κ' γιὰ ἔμν, χῶρια
 ἀπὸ τῶς δικῆς τῶ ἁμαρτιῶς" καὶ ἴταν αὐτὸ γίνετ πῶς
 βτῶν ἄνθρωπο, ἀρχίττει νὰ ἴσει μετὰ ὀπυδυνό τῆς . Τὸ
 "ἔμν φταίει γιὰ ἑῶς κ' γιὰ ἔμν" θυκαίνει ὅτι ἔμν εἴμαβτε ἐκ
 τῶς φύβως ἀλλὰ κ' ἐκ τῶς ἐλευθερίας ἡμᾶς ἁμαρτωλοῖ . Ὅς υἱοὶ
 τῶ Ἰσῶ φέρουμε τῶς βυνεπίτες τῶ προπατορικῶ ἁμαρτήματος καὶ
 ἔμν ἔχουμε ἀνάγκη βωτυρίας . Ἰσῶ θυμυδοῦμε τῶν ἀρρωβτω
 Μάρκελλο ποὺ ἰσῶ βω θυχωρεβι ἀπὸ ἑῶς ἀκόρη κ' ἀπὸ τὰ πύλια
 κ' ἴταν εὐτυχοβῆνοι, ἔκβραχε μετὰ χερά . "Μαί, ἔλεγε, ἔμν ἢ δόξα
 τῶ θεοῦ ἴταν γύρω μετὰ τὰ παυλῶ, τὰ δένδρα κλπ . μονᾶχα
 ἔμν ἰσῶ βαν ντροπή, τὰ λέρωνᾶ ἔμν κ' δὲν εἶχα μάτια νὰ
 δω αὐτὴ τὴ δόξα κ' τῶν ἔμορφῶ"

Ὁ Ντοβτωχ . ἔντοπιττει τὸ κακὸ βτῶν ἀνθρώπων φύβη, ἐνῶ οἱ
 βοβιαχίβτες τὸ μεταβωπῆτον βτῶν κακῆ δομῆ τῶς κοινωvίας .
 Ἡ βυναίβωβη τῶς εὐβῶνυς πηγαῖσει ἀπὸ τῶν ἐλευθερία τῶ ἀνθρώπου .

Λοιπόν, ἴσως δελεῖ ν' ἀκο-
 λουθήσει τὸ Χριστῷ, αὐτὸ πῶς δελεῖ
 νὰ γίνει πραγματικὸς Χριστιανὸς
 πρέπει νὰ θυκεῖται τὸ ἔταυρό, νὰ
 συζητήσει μετ' τὸ δικό του πόνο
 τὸ Πάθος τῷ Χριστῷ. Νεκρω-
 νοντας τὰ πάθη τῶ κ' αἰς κακὰς
 ἐπιθυμίες. Ὁ πόνος δὲν ν' κρω-
 βη ἀποτελεῖ ἰδιαιτέρου χαρκατι-
 ριστικὸ τῶν Χριστιανῶν.

Νεκρωσις δηλ. ἀδικίας ἀρετῶν,
 καθαρῆς, πρωτοῦ θείου, ἰδρω-
 τας μετανοίας. Ἀνατελλεῖ
 ὁμοῦς ἡ χαρὰ μετὰ αὐτοῦ τοῦ
 κόπου-πόνου! Ὁ κίερεγκαρνε
 ὁ δαῖνος φιλοσοφὸς εἰς τὸ βιβλίον τῷ
 "Ἐπαγγελίον τοῦ πόνου" γράφει: "Ἔτι

Ἰσὴν εὐπάρχει μίᾳ εὐλογημένη χαρᾷ, ν' ἀκοιουθεῖ τὸν Χριστῷ! Καὶ
 ὁτὼν δαῖνατω εὐπάρχει ἡ τελικὴ εὐλογημένη χαρὰ νὰ ἀκοιουθεῖς τὸν
 κύριον δὲν αἰωνιότητα." "Ἡ χαρὰ μετ' αὐτῆς θρέψη πῶς τὸ
 ὄχιλο τῷ πόνου μᾶς προετοιμάζει γὰρ τὴν αἰωνιότητα."

Ὁ λόγικον τὸ ευχρηστικὸ ἔργον τοῦ Ντωβσογι... εἶναι ὁτὼν πραγ-
 ματικότητα μίᾳ τραγῶδιᾳ ἢ ὁποῖα καταλήγει εἰς χαρὰ.

Λοιπόν, λυτρωσις ὄχι "ἀπὸ" τῶν πόνου, ἀλλὰ "εἰς",
 τῷ πόνου. Ὁ Λιβανέσιος ποιητὴς Χα-
 λιλ Γκιμπραῖν (καθ' ἑλ-θίβταν) γρά-
 φει εἰς τὸ ἔργον τῷ: "Ὁ προφήτης":

"Ὅσο πρὸς βαθειὰ βῆθε ὁτὼ εἶναι θὰς ἡλύπη,
 τὴν περιβότερον χαρὰ μὴ ποτε νὰ δεχθῆτε.
 Μήπως ἡ κούπα πῶς δεχεται τὸ κραδί θὰς,
 δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἐκείνη κούπα πῶς καῖκε εἰς
 φθῆρον τῷ ἀχρεοπλάτῃ;"

Ὁ Ἰσπανοαμερικανὸς φιλόσοφος Γεώργιος Σανταουά-
 να (1863-1952) γράφει: "Ἡ καλύτερη βῆσι γὰρ
 ν' ἀντιμετωπιεῖ κανεὶς τὸν πόνου, δὲν εἶναι ἡ ἐπα-
 νάστασις ἀπέναντι τῶν πόνου, ἀλλὰ ἡ ἐποταγὴ τῶν πόνου."

Ὁ ἴδιος ὁ πόνος εἶναι ἓνα εἶδος ἔχθρας, ὁ Χριστὸς, ὁμοῦς
 μᾶς διδάξε ν' ἀγαπᾶμε τὸς ἐχθρὸς μᾶς. Ὁ Σανταουάνα,
 αὐτὸς δὲν πιττει εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὁμοῦς μὲ
 τὸν Ντωβσογι. κ' αὐτὴν Χριστιανικὴ ἀποψη. Ἔστιν πραγματικότητα

ὁ πόνος εἶναι ἀγαπῆ, ἀφού: "Ὁν ἀγαπᾷ κύριος παιδεύει..." (Παροιμ. 3, 12)
 Ὁ κίερεγκαρνε κ' ὁ Σανταουάνα κ' ὁ Ντωβσογιεργκ
 συνδέου τὸν πόνου μετ' αὐτὴν ἀγαπῆ.

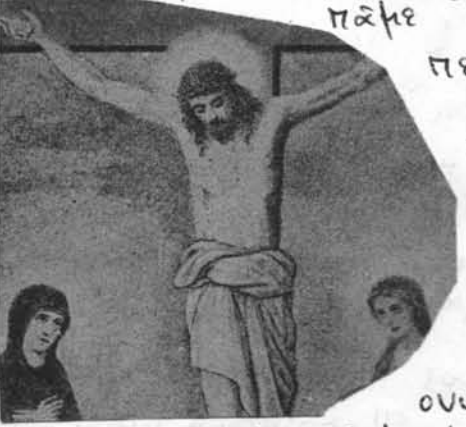
Η χαρά τῶ Παύλου ἢ τὸν αὐτὸν παύσει κανεὶς εἶναι
 θεῶν τῶ ἄλλῳ φαίνεται κ' ὅτι Σουηδοὶ δραματοῦργο
 August - Strindberg (1849-1912) ὁ ὁποῖος γνώρισε πόνο
 εἰς τὴν τῶ καὶ ἀντὶ χαρὰ μέγα ἀπὸ τὸν πόνο, ὅπως φαίνεται
 ὅτι ἔργον τῶ "ΠΑΣΧΑ" πού ἔγραψε τὸ 1900 ἔτος. ἔργο γυναι-
 ὅτι κ' ἀπὸ τὰ θυμωτικώτερα τῶ αἰῶνα φασ. Λίγο πρὶν εἶχε
 γράψει τὸ "Χορὸ τῶ θανάτου". Ἐπάρχει θ' αἰσθῆ-
 ται ἔργα ἀντιθέτοι, διότι ὁ Στρίνδμπεργκ χειρὸν-
 τας τῶ "ΠΑΣΧΑ" πιστεύει πρὸς τὸ θεῶ.

Ἡ ἔμπνευσις τῶ ὅπως θυμωώνει εἶ-
 ναι καθαρά χριστιανική. Τὸ "Πάσχα"
 κλείνει μέγα τῶ κ' τὸν πόνο τῶς
 μετ. Παρασκευῆς, Αὐτὸ συμβολι-
 ζοῦν τὰ κλάδια πού παίρνει δῶρο
 ὁ "Ἐλισ" κ' τὰ κρίνα. Κλάδια
 σύμβολα δη. οἱ βέργες, τῶς τιμωρίας,
 τὰ κρίνα σύμβολα Ἀναστάσεως,
 πού λαμβάνει (εἰν πρώτη πράξι τῶ

δραμάτος) ἢ 16 χρονῶ ἔλευσῶρα, ὅταν ἐπι-
 στρέφει ἀπὸ τὸ ἄδυο. Ἄς τὴ θωρῶν οἱ δικοί τῶς εἶε ἔχει
 χαμένα τὰ λογικά τῶς, ἐκείνη καταλαμβάνει τὰ ψαλλῶν τὰ πῶ-
 λια, τὰ λένε μετ' ὅ ἄρματα τῶς τὰ λογῶδια ... τὸνίσει πῶς
 θυμωρα τῶν Μ. Παρασκευῆ πρέπει ὅλοι νὰ ὑποφέρῶν, γιατί
 ἄλλοιῶς δὲ ξεχαθῶν τὴ σταύρωσι τῶ Χριστῶ.

Τὰ λόγια τῶς ἔλευσῶρας εἶναι βοφὰ ἢ.. εἰν
 τριτὴ πράξι τῶ δραμάτος φῶς ἀρχίζει νὰ προβαλ-
 λει εἰν ἀπεριτοβία τῶν ἡρώων τῶ.. ἢ λέγει: "δὲ
 πάρε εἰν ἐξοχή, εἶ δύο μῶνες, ὡ! νὰ
 περνοῦσαν χριτοῦρα! (εἰχίτε τὰ φύλλα
 τῶ ἡμερολογίου κ' τὰ βκορηίτε).
 Βλέπεις; ὁ μῆρες περνοῦν.. Ἀπριλιος,
 Μαῖος! Ἰούνιος! Εὐχαριστιθε, Βε-
 νιαμίν τῶ θεῶ!! καὶ ὁ Βενιαμίν
 ἀπαντᾷ: "Δεῖν μπορῶ νὰ τὸν εὐχα-
 ριστιῶ ἀπὸ τόβο χαμηλά" καὶ ἡ ἔλε-
 σῶρα: "Μπορεῖς νὰ τὸν εὐχαριστιῶεις ἀπὸ
 τόβο χαμηλά, γιατί τὰ δύνεφα ἔφυγαν κ' δ' ἀκόρε-
 θαι ἔως τὰ οὐράνια" ἔτσι τελειώνει τὸ δράμα.

Ἡ ἔλευσῶρα εἶδε ἄνασταθμῶ ἔργιδα, ὑποφέρει γὰ
 χάρι τῶν ἄλλων, φέρνει βαρῶν ὅτι τῶς κ' εἶδε
 ὅπως δικῶς τῶς τὸ μέγα διδάγμα τῶς ΑΓΑΠΗΣ, ἀπὸ
 καταρῶσε εἶ θυχνῶν κ' θυφορῶν!

Ἡ σταύρωσῶν ἀγάπη πού εἶναι ματὶ καὶ
 ἀνασταθμῶ χαρὰ εἰπάρχει κ' ὅτιν Ἀμερικανὸ Faulkner
 William (1897-1962) πού εἶχε, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος

-22- Δεν Τητύβε τον πόνο αλλά βρέθηκε υποχρεωτικά μέγα
 β' αιώτων κ' δεν δέχθηκε ν' απαλλαγεί απ' τον πόνο αλλά να
 βρεί τή βιωτική του δια μέγα του πόνου.

Η μεταμόρφωσι του ανθρώπου κ' η Ταπεινωσι είναι δυνατά μόνο
 β' εδός που δέχονται τή χαίρι του Χριστού. Η μέγα των έργων
 του Νωβτοχ... μεταδίδει τή μύθημα θα η' ερδοδοξία θα
 θωβει τον κόβω κ' όχι ο λατινισμός η' προτεβαντιβμός

Η χαρά μέγα του πόνου είναι τή χαρακτηριστι-
 κό της θεολογίας του Νωβτοχ... για τον
 πόνο. «Ο «βπόρος», αν αποδάνει,
 πολύ καρπόν φέρι...»

Οι αγιοι έτυβαν τήν χαρημά-
 ην τή σταυρού!

Ο Χριστιανισμός είναι η
 μοναδική θρησκεία π' δίδα-
 σκει τή διαρκή χαρά ακόμη κ' στον θά-
 νατο.

Λύπη επιτρέπεται, είναι αμαρτιβός...
 και αίστι όνομά τεται «κατα θεόν λύπη» που κρύβει τή
 χαρά που ένιωθε ο Άβωτος, είναι μετενοήθε.

Η ωραιότης της ευτυχίας είναι
 ο ΣΤΑΥΡΟΣ!

Ο Νωβτοχ, ένυμφώθη τή
 1855 τήν Μαρία Γωάγγεβα η
 όποια μετά 7 χρόνια απέδανε
 με ψυματώδη. Μετά γνώρισε τήν Σόφωβα
 π' έφφανίσεται β' έργο τή «Ο παικτης» με τή όνομα
 Πωλίνα. Μετά άρραβωνιάβτηκε τήν Άννα κόρβιν η όποια
 ήταν μηδενίβτρια κ' χωρίβαν βύτοφα.. τή ιδιο έτος τή 1865
 γνώρισε τή Μαργα Μπράουν (π' είχε ψυκακιβτεί κ' από-
 παρα αϊτοκτονίας..) αλλά είχαν παροδικές βχίβες. Η βτενοχράφος
 Άννα Σνιτκίνα π' τής άπαχόρωε τήν «παικτη», ήταν τειβώθε
 τή έργο αϊτό, τή Τητύβε βέ γάμο κ' 15-2-1867 έγινε ο γάμος
 Παρά τή διαφορά ηλικίας (26 χρόνια) υπάρξε Χριστιανή βύτο-
 γος, ήταν θεός δωρο κ' ψυκακός άρχηγός τή. Αϊτή έγινε
 αϊτά να βταματιβεί να παιται «ρουβεία», δίοι αρκετές φορές
 έχαβε όχα τή τή χρηίματα. Αν προβέβουθε τής βυκοφαντι-
 ες, πικρες, μόχθο, επιβυσία, ... βέπουμε π' όβω π' όβωτος
 βουδός η' τή η βύτογος του. Εκοιμήθη τήν 28 Ιανουα. 1881
 από καρδιο πνευμονική άνεπαρκεία. Εκαλέθε ιέρεια, έφομογογιβθηκε
 κ' κοινώθη... Τητύβε απ' τή βύτογος τή κ' διαβαθε είαχ-
 γέλιο, μετά η' βαν τή παιδια τή, ο φέντια κ' η Λιόβια

τούς είπε τα τριετήσια λόγια - αφού διαβάσε παλι ή σύ -
 Τυρός τω δη τω εωχρηό τιν παραβολή τω Αβώ τω - στα πρέπει
 να χον έμπιστοσύνη τω θεώ, ακόμα κι αν πέδον θε κάποιος ε-
 μαρτυρία. Όταν ηταν τω έλεός του, ο θεός θα τός δεχθεί,
 όπως τών άδω τω υδ. Τι άνταίθεβι με τών τυχούτ' πδ
 δεν βρήκε τω λυτρωθ. ! - έγκατέλειψε τιν οικογένεια τω, πήρε
 τω τράινο, έφυγε μακριά για να πεθάνει θ' ένα βιδυροδρο-
 μικό σταθμό ξεφωνίζοντας τα τριετήσια λόγια στα "Τιτά
 τιν αχί θεια !!"

Η κόρη τω Ντοστογιέφσκυ ή
 Αϊκέ γραφει : "Ηταν ένας χριστιανικός θάνατος .. χωρίς πόνος
 κ' ντροπή". Ο ζωγράφος Κραβκόβι απέκόνισε εις τόν πι-
 νακα τιν αιώνια χαλκήν τω νεκρτ πάνω τω λείψανό τω, κρα-
 τώντας τω μικρό ξύλινο έταυρό βύμβο τω "βυρραφεία
 τών δυστυχιμένων", μέσω τω πόνος, εις τιν κηδεία
 τω περιβόστεροι από 50 χιλιάδες λαός παρεδέθηκε. Χιλιάδες
 νεοί .. που πριν ήβαν άθεοι κ' άπιστοι άχρυσυνοβαν τω ναό κοντά
 τών νεκρτ, αποχαρευτώντας τον με δάκρυα. Κατά τω έτη
 τω έταχιν κηρύσσεται "έχθρος τω λαού", κ' αποχωρείται ή εκδο-
 ρισ έρχον τω ή θούλια θ' ατά. Από τω 1956 άρχισαν να άνα-
 θεωρούν τω σταθμ τω άττω. Η Ρωσ. Ακαδημία Επιστημών
 κ' τω Ινστιτούτο Λογοτεχνίας Αγ. Πετρούπολης τω 1972 έξέδωκε τών
 Αι τώμο άπάντων τω Ντοστογ... τω 1984 εκυκλοφόρησε
 ο 26^{ος} οί πρώτοι 16 τώμοι κυκλοφόρησαν θε 200.000
 άντίτυπα έκαστος, οί 17^{ος} θε 149.000 κ' οι υπόλοιποι 55.000
 άντίτυπα ο καθένας. Με τω ήμερολόγιό του κ' επίσημώς τω
 διαφώνησαν τώ 30 τώμοις..

Ο μέγιστος τών ποιητών - κατά
 τών Ντοστογ... είναι ο Όμφορ.
 Μετά τιν τετρατά ψυχάκιθι
 εις τω κάτεργα τω Όμφοκ, κα τα-
 ταχώς ως στρατιώτης εις τή έί-
 λυρία (1854) παρέμεινε πέντε
 έτη εις ήφισθενεία, δεν έπετρέ-
 πετο να διαβιούθι ήτοτε.
 Ο τώμορ διαβάτοντας τω έργο:
 "Αναμνήθεισ άπ' τω βίτη τών πεθαμέ-
 νων" έκλασε με δυρμό.
 Τω 1867 δια ν' άπομύχει τώ 5α-

νειστας τω, έφυγε με οικογένεια
 τω εις Εύρωπη - επί 4 έτη περι-
 ηγνήμονος εις Γερμανία, Ιταλία,
 Ελβετία κ' Ιταλία. τω 1871 τω
 έδωθη άδεια επίτροφής.
 Η βυρραφική τω τείχη
 φθάνει εις τω λεπτομερειακόν
 περιχαραπόντας τών ψυχικόν
 κόβμον. Είναι άχθώς άνα-
 τώμος τω ψυχής, βολίζει τών
 άναμνήθεισ εις τω θάθος τών
 γεγονότων δίδοντας τω σω-
 τηριώδη μηνύματα τω Χρι-
 στω !!

-24-
(3x8=24)

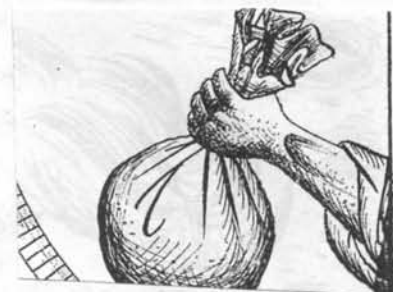
Εἰς τὸ ἐρώτημα « Πιστεύεις εἰς τὸν Θεόν; »

ἀπαντᾷ - μεταπορίζοντας ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο πεδίο εἰς τὸ ἑθνικόν - - « Πιστεῖν εἰς τὴν Ρωσσίαν, » εἶναι φανατικός Πανοβραχιώτης, δεχθεὶς νὰ μείνῃ μόνον Ρωσσὸς, πιστεῖται ὅτι ἡ Ρωσσία εἶναι προωρισμένη ἐκ Θεοῦ νὰ σωθῇ τὸν κόσμον, θεωρεῖ τὴν Ἑρώση « νεκροταφεῖο », δηλ. νεκροὶ ψυχικῶς οἱ Ἑρωπαῖοι διὰ τὴν ἀθείαν, ἰλιθισμό, μαρξισμό, ρυθισμό, κλπ.

Μετὰ τὰ λόγια τῶ ἑταίρου Ζωβιρά λέγει: « ὅσοι καταρῶνται τὸν Θεόν κ' τὴν Ἰννίαν, καταρῶνται τὸν ἑαυτῶν τὴν. ὅταν δι' ἀγαπίους ὅλα τὰ πράγματα, τὸ μυστήριον τῶ Θεοῦ δι' ἑσὺ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἑκάστον ἀπὸ αὐτῶν κ' τότε διὰ περιβολῆς τὸν κόσμον μετ' ἑμὴν παγκόσμιον ἀγάπην, »

✠
Κύριε! Βοήθητέ με νὰ βλέπω τὶς ἀνομίες μου, νὰ μὴν περιφρονῶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς θάν καὶ μένα, νὰ μὴ διατηρῶ μέσα μου ἀόχνημα αἰσθήματα γι' αὐτοὺς λόγω τῶν ἁμαρτιῶν τους· φώτισέ με νὰ περιφρονῶ τὸν ἑαυτό μου, ὅπως μὴ ἀξίζει, ἔπειδή εἶμαι ὁ μεγαλύτερος ἁμαρτωλὸς· νὰ νιώθω γιὰ μένα, τὸ βαρκικὸ ἄνθρωπο, ἀμεϊλικτὸ μίθος τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Κρονβτάνδης.

Λέων Νικολαγιεβιτς Τολστόϊ γεννηθείς τὴν 28-Αυγ. 1828 εἰς Γιάβναγα Ποχιάνα (εὐρωπαικὸν μισθὸν) 200 χιλιομ. νοτιῶς τῆς Μόσχας .. ἀπέθανε τὴν 7-Νοεμ. 1910 εἰς τὸν σιδηροδρ. σταθμ. μὲν Ἀστὰποβο (σήμερον λέγεται «σταθμὸς Τολστόϊ») ὑπῆρξε «δευτέρος τάξεως τῆς Ρωσσίας»

συνετέλεθε μὲν τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τὴν παιδίαν αὐτοῦ τῶν τῶν Νικολαΐδ Β' (ἴσως κ' ὁ Rousseau εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν)

Τὸ ἔργο τοῦ Τολστόϊ «Ἀναστάσι» εἰς ἓν ἔτος, μεταφράσεις ἔχουν εἰς περιβοιότερας γλώσσας τῆς γῆς. Ἡ ἀβραμπαϊα δὲλενὸς ἀναγνωρίσις εἶναι ὅτι ὁ ἀναγνωστὴς γνωθροῦναι τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ φροντίδας. Ἀπὸ τοῦ 1917-1940 ἐξεδόθησαν 21 ἑκατομμ. ἀντιτυπα ἔργων τοῦ Τολστόϊ. Κατὰ τὴν Unesco «ὁ Τολστόϊ εἶναι εἰς τὴν εὐρύτερον μεταφρασθέντων συγγραμμάτων τῆς γῆς»

ὁ Λέων ὑπῆρξε «βαδὸς μελετητὴς» κ' «μεγάλος θαυμαστὸς» τοῦ. Ἡ ἐπίδρασις τῆς διδασχῆς Τολστόϊ ἐπεξετάθη κ' εἰς τὸν ἔκτος Ρωσσίας κόσμον μὲν τὴν ὑπεράσπιτι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κ' κατὰ τὴν βίαν.

Ἡ φήμη αὐτοῦ μετεβίβηται αὐτῶν εἰς «ἐθνικὸν κίνημα» κ' ἡ Γιάβναγα Ποχιάνα ἔγινε ἡ «Μεκκα» διὰ «προσκύνημα» καὶ ὁ Ντοβτογιόβσκυ εἶπε: «ὁ Τολστόϊ ἦτο ἡθεὸς τῆς τέχνης» διὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ εἰς τὴν λογοτεχνίαν. ὁ Ντοβτογιόβσκυ κατὰ τὸν Σιατές εἶναι μοναδικὸς, βαδὸς ὑποπὰσαν ἔννοιαν. ὁ Τολστόϊ

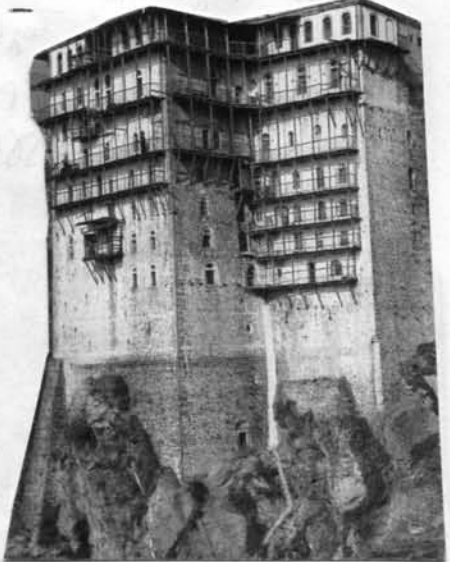
συνέλαθε τὴν ἀκαταπληκτικὴν ἰδέαν «- ἴσως ὁ ἴδιος τὴν χαρακτικὴν - να' ἰδρῶναι νέα θρησκεία, ἔκτος δόξματος κ' μυθολογίας, μιᾶς πρακτικῆς θρησκείας ποὺ να' δίνει εἰρήνην κ' χαρὰ ἐπὶ τῆς γῆς. ὁ Τολστόϊ θεωροῦσε τὴν λογοτεχνίαν ὡς μέσον μεταδόσεως ἑνὸς ἐσωτερικοῦ προβληματισμοῦ. Τὸ βό μὲγαλύτερος εἶναι ὁ πόθος τῆς ἡμετέρας, ὅσο ἰσχυροτέρα εἶναι ἡ βίαιος ψυχῆς ἢ ἀιθέριος τοῦ θανάτου».

-26- τὸν φόβον τοῦ θανάτου ποὺ δοκίμασε ὁ Τοῦρτσιὶ τὸν μεταδίδει ἐντόνωσ ἐπὶ ἀναγκῶν τῶν πολλοῦ τὸν ἠνόητον « κήρυκα τοῦ θανάτου » τὸ 1837, ὅταν ἦτο 9 ἔτων, ἀπέθανε ὁ πατέρας τῶν ποὺ τὸν δημιούργησε κ' ἴδιον φόβον, ἀκοιθῆσαν κ' ἄλλοι θάνατοι προσφιλῶν προσώπων, ὁ δὲ θάνατος τοῦ μεγαλυτέρου ἀδελφῶν τῶν συνεκτόνισεν κυριολεκτικῶς, διότι ὁ ἀδελφός τῶν ἦτο νεός. Τὸ 1862 νυμφώζεται τὴν Σοφία Μπερς. Ἔως τὸ 1875 ἀπέθαναν τρία παιδιά τῶν τὴν περίοδο αὐτῆς τελευτῶν τὴν Ἄννα Καρένινα. Ἐφθάσε εἰς ἀπελπίδια, ὥστε νὰ βρεῖται τὴν αὐτοκτονίαν. Διὰ τούτου δὲν πύχαινε κυνήγι, μήπως βρεῖται τὸ σπυρον ἐναντίον τῶν. Ἀπὸ τὸ 1869 ποὺ δικάσατο τὸν φιλόσοφο Σοπενχάουερ κατὰ τὸν ὅποιον ἡ ψυχή δὲν ἔχει νόημα, κίνησις ἀνευ ἐπιδοῦς συνδεμένη μετὰ πόνου πᾶς καταλήγει εἰς τὸν θάνατον. Ἐπιπυρεαθμένος ἐξ αὐτοῦ λέγει ὁ Τοῦρτσιὶ: « Ἐυτυχὴς εἶναι αὐτὸς πᾶς δὲν ἐχων ἰδιότητα ποτέ: ὁ θάνατος εἶναι προαιρέτως τῆς ψυχῆς κ' πρέπει νὰ ἐπιδοῦκε τις ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῆς ψυχῆς, ὡ! τῆς μεγάλης ἀπορῶσεως! Ἡ βύθρῳβις μετὰ τῶν κορυφῶνεται. ἔχει ἀποκτιθεῖ ὅτι ἡ δύνατον ἂν τῶν προβεῖται ἡ ψυχή, ὁ μῶς αὐτῆς (δούξα χρημάτων, ὑγείας, οἰκογενεῖα κλπ...) ἐμπρός εἰς τὸν θάνατον εἶναι μηδέν. Γράφει εἰς τὴν «Ἐξομοιοποιήσιν», ἔχων πῆλεις διανοητικὰς δυνάμεις, ἔφθασε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ψυχῆς -

ἡ βύθρῳβις μετὰ τῶν κορυφῶνεται. ἔχει ἀποκτιθεῖ ὅτι ἡ δύνατον ἂν τῶν προβεῖται ἡ ψυχή, ὁ μῶς αὐτῆς (δούξα χρημάτων, ὑγείας, οἰκογενεῖα κλπ...) ἐμπρός εἰς τὸν θάνατον εἶναι μηδέν. Γράφει εἰς τὴν «Ἐξομοιοποιήσιν», ἔχων πῆλεις διανοητικὰς δυνάμεις, ἔφθασε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ψυχῆς -

-ὡς ἀρχὴ παραφροῶν - βρεῖται θαυρῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὴν ψυχήν, δὲν ὑπάρξει κ' δὲν θά' ὑπάρξει τίποτε» ὁ Νίτσε διακηρύσσας ὅτι ὁ θεὸς ἀπέθανε εἶχε ἐπιγνώσι τὴν ἀνατροπὴν ὅλων τῶν ἀξιών. εἰς τὴν θεοῦ τοῦ «θανόντος» θεῶν ὑφῆλθη ὁ ὑπεράνθρωπος ὡς θεμελίον νέων ἀξιών (ποὺ τέλος αὐτῶν εἶναι ὁ μηδενισμός)

ὁ ἴδιος ὁ Τοῦρτσιὶ γράφει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῶν ὅτι ὑπάρξει «μηδενισμὸς ὑπὸ τὴν πραγματικῶν ἔννοιαν τῆς λέξεως. σημαίνει ὅχι σοβιαθμὸς ἢ ἐπαναθμῶν... ἀλλὰ μηδενισμὸς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποθῆς πᾶσις πίστεως» Κατὰ τὸν Μ. Αντρέιεφ - τὸ ἀνωτέρω βυβαίνει ὁ Τοῦρτσιὶ εἰς τὸ βιβλίον: « εἰς τὴν συνίσταται ἡ πίστις μετ' » - προέκυψε ἀπὸ τὸ ὅτι ἀκωνίσθησαν νὰ εἶναι λογικὴ ἐξήγησι εἰς ὅλα τὰ φαινόμενα.

Η προβεγγίσις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δια' τῆς λογικῆς ὁδοῦ -
ἔχθεν εἰς τὸν δυτικὸν μηδενισμὸν (Νιτσε κ.ά.)

Ὁ Τολστόϊ' κατέμειξε εἰς τὸν μηδενισμὸν
λόγω υπερμέτρου ἐχθιῶν.
ὑπέφερε ἀπ' τῶν νεφρῶν τὸ κ'
κάθε φορὰ πού πονοῦσε τὸν
κυρίως ἀπεργία. Γράφει:
« Ἐάν ἦτο πρωὶ ἢ βραδύ
Τρίτη ἢ Κυριακὴ, οὐδέτις
διαφορὰ εὑρίσκετο... πάντοτε
τὸ ἴδιον, πάντοτε πόνος, πάν-
τοτε ἢ ἀπεργία, πάντοτε
ἴδιον »

κατὰ τὴν ἐρθε-
δούρον διδακκαλία, ἢ ἀπεργία
ἀποτελεῖ τὸ χεῖριζον τῶν ἀμαρτη-
μάτων προερχομένων ἐκ πηλῶς
ἀμαρτημάτων -κατὰ ἄλλον ἢ ἀνὸν τῆς κλίμακος. ὑπάρχει κ' ἕτε-
ρον εἶδος ἀπεργίας (ἀποχυνῶσι) ἐξ υπερφάνειας. (Αἰγ. Ἰωάν. κλίμακος)

Εἰς τὸ βιβλίον τὸ « Σημειώσεις ἐνὸς παραφρονος » περιγράφει ὁ Τολστόϊ'
τὴν ἀγωνία τῶ θανάτου πού ἔτυχε τὴν 2-ἔπτ. 1869 εἰς Ἀρτάμη, 3-
τῶν τῶ φρικτῶ φάσμα τοῦ θανάτου μίχθηκε με' ἀνδραπνὴ φωνή πού
ἔκανε τὸν Τολ. νὰ φύγει πανικόβλητος κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνη.

Εἰς τὴν « ἔσομοχοχίσις » τὸ φανερώνει ὁ ἴδιος: « Ἐφρόνεθα ἀνδραπνὸς εἰς
τὸν πόλεμον, προκαλέσθα δὲ μονομαχία δια'νά τὸς φονεῖω, ἀπώλεθα χρη-
ματα εἰς χαρτοπαίχνια, ἐξήπατα χωρικός, προσέβην εἰς ψευδοχρη-
σ, ληστίας, μοιχείας, μείδη, θία, φόνον. οὐδὲν ἔγκλημα ὑπῆρξε πὸ
νὰ μὴ διεπραξά... ἢ ἴσθ' μου ὅτι εἶνα ἕνα κακὸ »

Εἰκοσι ὀκτώχροα ἔτι Ἰωὴς με' τῶν ἀνωτέρω ἀγωνία κ' πόθο
δια' λήτρωσθαι τὸ 1899 ἔγραψε τὸ βιβλίον « Ἀνάστασις ». Πάρα τὸν
τίτλον πούθενά δὲν ἀναφέρει γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, μόνον
ὀμιλεῖ δια' τὸν ἔορταθμό τῶ Πάσχα. Ὁ φοιτητὴς Νεχλιούνοφ
ἐξηκρίβε τὴν κατιούβα (= Αἰκατερίνα) Μαύροβα πού ἐργαζόταν ὑπηρε-
τρία.

Μετὰ τρία ἔτη ἀξιώματικός πλῆρον περάσε ἀπ' τὸ ἀχρόκτισμα
βυδραίων τὸ δια'να ἔορταθαι τὸ ΠΑΣΧΑ ἀλλὰ, ἐνῶ πρὶν ἦτο ἀγνός
τώρα ἦτο διεφθαρμένος κ' ἔβλεπε τὴς γυναῖκες ὡς « τὰ καχύτερα μέ-
βα δια' ἀπόχυνθαι ». Τώρα πού εἶδε παλὶ τὴν κατιούβα ἐφρόντασε
τὸ παλαιὸ ἀγνὸ αἰδύματ' αὐτοῦ.

Τὴν νύκτα τοῦ ΠΑΣΧΑ βλαῖν ἐκκη-
θία τοῦ χωριοῦ: « ὅλα ἦσαν ὑπέροχα, ἀλλὰ περιβότερο ἢ κατιούβα,
τὸ πᾶν εἰς τὸ νῶ κ' εἰς τὸν κόσμον ὅλον, εὑρίσκετο δια' αὐτῶν (=κα-
τιούβα) κ' μόνον... δι' αὐτῶν ἔλαμπαν αἱ λαμπάδες, δι' αὐτῶν ἔφα-
λον: ΠΑΣΧΑ κυρίου, Πάσχα »

Τὴ δεῦτερον ἡμέρα τοῦ →

πάχα ο Νεχριόντωφ μετέβη εις τὸ δωματίον
τῆς κατουῆας καὶ μὴ βεβαδθεὶς τῶν παρθενῶν τῆς ἀπεπαύνηθεν
αὐτῶν . Τῶν ἐποφένῃ ἀπεχαρῆτασε αὐτῶν καὶ δὲν ἐπέστρεψε
ποτε δ' αὐτῶν , ἢ κατουῆα ἐπαυσε πλεῖον νὰ πιστεῖται εἰς τὸν
θεόν , ἐπειδὴ ἦτο ἄγκυρος , τῶν ἐξεδιῶσαν , χεῖνυθε ἀφ' ὅτι τὸ
ὅποιο ἀρέτως ἀπέθανε . . . Περιφερομένη καὶ ἀμαρτανουῆα . .

κατεβήκε εἰς ἕνα οἶκο ἀνοχῆς . .

(Σχολίου: Βλέπετε πὺς περιγράφει τῶν
ἐορτῶν ἐορτῶν τὸ ἍΓΙΟ ΠΑΣΧΑ; ὁ ἥρωας
τοῦ ἀμαρτάνει τῶν ἐορτῶν μὲ τῶν πορνῶν
αὐτῶν . . καὶ τῶν ὑπόλοιπῃ βλάβι τοῦ . .
ὁ Τολστόι εἰς τὸ βιβλίον τοῦ: "εἰς
τὴ συνιῶταται ἢ πῶς μὲ" γράφει:
"Περὶ τῆς δικῆς τοῦ ἀπορτικῆς ἀναστάσεως . .
ποτε δὲν ἠρῆκεν ὁ Χριστὸς , οὔτε δια-
μῆας λέξεως" ἄλλο εἶπε: "Ὅχιον
μὲν διαφέρει εἰς ἀνεβῆκε ὁ Χριστὸς .
Ανεβῆκε; . . ἅς εἶναι ὁ θεὸς μετ' αὐτοῦ
... ἔγω πρέπει νὰ γνωρίσω πὺς πρέ-
πει νὰ γινῶν . . εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἕνωτομος

ἔκθεσις τοῦ ἑαγγελίου" πὺς εἶναι περιχμῆς ἑαγγελίου
ἀπουσιᾶ τῆ ἠ ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλα δάματα . .

ὁ Τολστόι ἀρνείται τῶν θεῶν τῶν
Χριστοῦ, γράφει: "εἶναι τροφῆν
θλασθῆναι νὰ ταυτίτομε τῶν
ἠουδαίων ἠουδῶν μετὰ τοῦ
θεοῦ" ὁ Χριστὸς δι' αὐτῶν
ἦτο μέγας διδάσκαλος ἠουδαίων.

Αὐτῶν τῶν ἔγραψε τὸ ἔτος 1901 εἰς τῶν ἕνω-
δου τῆς Ρωστικῆς ἑκκλησίας, εἰς τὸ βιβλίον τὸ "εἰς τὴ συνιῶταται
ἢ πῶς μὲ" γράφει: " ποτε δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς δια' συγκεκριμέ-
νῆς λέξεως δια' τῶν ἀναστάσεως τοῦ καὶ τῶν ἀποκαταστάσεως τῶν
νεκρῶν εἰς τῶν βασιλείᾳ τοῦ πὺς διδάσαν οἱ φαρισαῖοι καὶ πι-
στῶν οἱ Χριστιανοί . . ἢ ἀποκαταστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ
ἄχι ἀναστάσεως . . ἵα ἐκπληρωθεὶ κατὰ τῶν ἔργων τοῦ μετ' αὐτοῦ
μετ' τῶν ἠουδῶν τῆς βασιλείᾳ τῶ θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς "

Περὶ ἀθανασίας ὁ Τολστόι δὲν εἶχε πάντοτε βλαβερὰς ἀν-
τιλήψεις . τὸ 1859 γράφει εἰς πῶς πιστεῖται δ' αὐτῶν , τὸ 1860
ἀμφιβάλλει καὶ ἀπίστει . Ὅχιον ἔτι ἀρῆστοτερον δηλώνει πῶς
εἰς ἀθανασία, ἀν καὶ ἀμφιβάλλει ὁχιον . . εἰς τὸ " ἠμερολογίον
τὸ 4 ἔπτ. 1910 (δύο μῆνας πρὶν τῶν δάματῶν τῶ) ἀπορρι-
πτῆ τῶν βλαβερῶν καὶ κατηγορηματικῶς . Ἀπὸ νεαρῆ ἠγί-
κῆ , ὅταν ἦταν φοιτητῆς εἰς πανεπιστημίου τοῦ κατ' αὐτῶν,

ἔμελλε τοῦτε τῶν Σπίνοζα ὁ ὁποῖος διδάσκει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι πρόσωπον. Ἀρνεῖται ὡς κ' ὁ Ἀριστέλης τῶν ἐπιθιμῶν τῆς προση-
 πικῆς μνήμης (ὁ νοῦς τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐνδουληθῇ, ὅταν εἶναι
 ἔκτος βώματος). Ἐπειδὴ ὁ Σπινόζα δὲν πίπτει εἰς οὐράνια ἀνταρθεῖ
 κ' ἀνταπόδοσιν εἰς βαθιὰ τῶ Θεοῦ εἰς τῆς βωτομένων. Ἀπὸ αὐτῶν
 κ' παρόμοια ἐπιρεάσθηκε ὁ Τοχτσί, ὁμοίως ἐπίδρασι ἐδέχθη ἀπὸ
 τῶν Σοπενχάουερ ὁ ὁποῖος πίπτει ὅτι ἡ Ψυχή μετὰ τὸ θάνατον ἐπα-
 νέρχεται εἰς τὸ μηδέν. Ὁ Τοχτσί υποστηρίζει ὅτι ἡ ἀποφικὴ-
 τῆς τοῦ ἀνθρώπου χάνεται μετὰ τῶν θανάτων διὰ τῆς ἐνώσεως τῆς
 ψυχῆς μετὰ τὸ πᾶν καὶ δὲν χυμεῖται τι θά θυμῆθῃ μετὰ θάνατον
 κατὰ τῶν S. Mitzky ὁ Τοχτσί ὑπῆρξε ὀρθολογιστὴς μέχρι μὲν
 ὀβτείνων. Ἡ ἀνάγκη τῶ Τοχτσί περὶ χυμῶσεως εἶναι ἡ ἑξῆς:
 Ἡ ἀωνιότης τῆς Ψυχῆς μεταφέρεται εἰς τὸν ἀνθρώπου πού Ψεὶ θύμω-
 να μετὰ τὸ θῆμα τοῦ Θεοῦ. Ἀνάστασις ὡς ἀθάνατι τῆς θυμῆτοχῆς
 τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν θεία δημιουργία-ἀνθρωπότητα πού φαίνεται με-
 χρι τῶν ἰδεῶν τῆς παγκοσμίου ἐνότητος. Ἡ ἀρνησις τῶ ἐχθρῶ-
 ὄμου διὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων αὐτῆ εἶναι ἡ ἀνάστασις ἐκ
 τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας εἰς τὴν Ψυχή τῆς ἀγαπῆς. Αὐτῆ εἶναι
 ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῆς ἀνάστασις πού περιγράφει εἰς τὸ βιβλίον τῶ
 μετὰ τῶν ἡρώων τῶ Νεχλιούντσφ. Ἀνάστασις δηλαδὴ μόνον
 ὑποθυμῶτικὴ ἔννοια.

Ἡ κατιούβα (= Αἰκατερίνα Μαύκοβα) μετὰ ἑπτὰ ἔτη παραμο-
 νῆς εἰς τὸ πορνέον ὠδηγεῖτο εἰς κακὸν χοροδίκειον νὰ δι-
 καθῆθαι διὰ τὸν φόνο πλῆθὸς ἑμπορῶν. Μεταξὺ τῶν
 δικαζῶν ἦτο κ' ὁ διαφθὼρας αὐτῆς ὁ Νεχλιούντσφ ὁ
 ὁποῖο τὴν ἀναγκάρισε κ' ἐροθῆθαι. Ἐκ τῆς δίτης,
 ἔν κ' ἐφαίνετο ἡ ἀδωότης αὐτῆς, οὐδὲν διεμαρτυρήθη
 ἀλλ' ἀρῆκε νὰ τιμωρηθῇ ἔπειτα ψυχικῶς εἰς ἐξορία
 ὁ Νεχλιούντσφ μετενόησε, ἔκρινε χόνη εἰς
 Θεὸν προσηχῆθαι νὰ τὸν βοηθῆθαι ὁ Θεός,
 κ' ὅτι Ψυχή εἶνε... ὁ Θεὸς ἦτο ἐντὸς τῶ
 κ' αἰθάλας τῆς ἡρώων κ' χαρὰ Ψυχῆς...
 Ἡ ὀρθὴ κατανοήσις τῆς Ψυχῆς ἀποτελεῖ
 τὴν ἡρώων τῆς ἀληθείας πού ἐκδηλώ-
 νεται ὡς μὴ προπαθῆνα πρὸς τὸ ἀγαθόν.
 Ἡ Ψυχή εἶναι πᾶν ψυχῆς κατὰ τὸ
 βώματος. Ὁ Νεχλιούντσφ διέ-
 κοψε τῆς ἀμαρτωλῆς ὁχθῆς
 μετὰ τῶν Βαβιλεθῶν κ' τῶν
 κορτοβαίνα. τῶν ὁποῖων

ήθελε να νυμφευθεί, διέκοψε επίσης κάθε σχέδι με το κοσμικό περιβάλλον. Μετέβη εις φυλακή δια να τιμωρηθεί ο γάμος με την Μαρίνοβα κ' να της είνω στα δεξιά να την νυμφευθεί. Μετέβη εις Πετρούπολη αλλά δεν κατόρθωσε να αναρρθεί των δικαστικών απόφασι. Πήγε εις Σιβηρία δια να είναι κοντά εις την Μαρίνοβα κ' ή τω τω είναι τώρα με ψιλανθρωπίες, ελεημοσύνες κη. αχαλουργίες. (Αυτό το πνεύμα αγάπης - θυσίας προς τον συνάνθρωπο - ο Τσέχοβι το όνομά του πνευματική αναβάσι κ' αναβάσι....)

Και η Μαρίνοβα αρχίτε να νεία τω της .. έπαυσε να κηνίσει, να πίνη.. να έρωτοτροφεί, αρχίτε να έρχάτεται ως θουδός νοσοκόμη .. τέλος η Μαρίνοβα υπανδρεύεται τον πολιτικόν καταδικο Σίμωνσον κ' όχι τον Νεχλιούντωφ δια να μη τον κάνει δυστυχισμένο.

Ο Νεχλιούντωφ μετά από αυτά, ενώ ερίθκεται εις το δωμάτιόν του αρχίτε να διαβάτη το Ευαγγέλιο που του είχε δωθεί άλλος ιεραπόστολος κ' κατέμυζε εις το θυμπεραθία : το κακό δια να βταματιώνη βέν κόσμο, μόνο δια της αγάπης κ' της θυχηνώμης. Η ανάκεφαλαίωσι των εντολών του θεού περιέχεται βίας "καταριθμός" με των εντολή "μη αντιβάνη τω πονηρώ".

Ο Νεχλιούντωφ όλη τη νύχτα διαβάτε το Ευαγγέλιο κ' έβρεπτεται : "Εάν οι άνθρωποι έφυρμονταν τις πέντε εντολές της επί το όρος Σιμωνας, η βασιλεία του θεού δια έφτανε βτή γη".

Η μία νέα τω άνεταγε δι' αυτόν εντός της ψυχής του, η τω των πέντε εντολών του Χριστού. Πως δια τρεμώβη η νέα αυτή περίοδος της τω της τω, ο χρόνος μόνον θα το δείξη. —

Ο Τσέχωφ παρατηρεί στα το μυλιβώρημα αυτό "Η Αναβάσι" δεν έχει τέλος.

Ο βολιερ. θυχηραφώς έκλόθβκε λείγει: Η ανάβτασι έχ' τω θρησκείοντος ήρωος τω Τσέχοβι" αλλά ο έρωτας της κατωύβας είναι το κέντρο που περιβρέφεται η άρηχηβη βτων "Αναβάσι", ο "θρησκείωμος", Νεχλιούντωφ δια μείνει άνευ αναβάσιβως, παρά το γεγονός στα γυρίβη των πραγματική θρησκεία. Η άνευ θρησκείας κατωύβας, αναβάσιβκε. Ο κόσμος που άνταπροβωπώβη ο Νεχλιούντωφ είναι νεκρός κ' δεν μπορεί να αναβταβεί, άκόμα κ' άν μετανοήβη. Μα γιατί ο Τσέχοβι δεν μπόρεβ να χράψη το δεύτερο ήερος της "Αναβάσις", θηως ήθελε να περιχράψη των περαιτέρω πορεία τω Νεχλιούντωφ.

Αν ο έρωτας έξυψώβη των ανθρώπων, πο'β ο μάττον ο θεός έρωσ που βρέβη τους άλλος ως αδελφός. Αν η αναίμωβη τω έρωτος της κατωύβας προς Νεχλιούντωφ

έξαγριθεί αὐτὴν μέχρι θανάτου νὰ
φύγει ἀπὸ τὸ πορνεῖο κ' νὰ κἀν
γαῖμο μετ' ὧν Σίμωντος, ὁ δὲ
θρησκ. ἔργος ὑψώνει εἰς τὴν ὑπερ-
φύω "Σωὴ πλ. ἡ ἀγ. Μαρία Αι-
γυπτια (+1 Ἀπριλίου) ποὺ ἔχνε
ἀπὸ πόρνη ἀγία.

Μετ' αὐτὸ λόγια: ὁ Νεχλιούτσωφ
τῆς "ἀναστάσεως" εἶναι ὁ Τολστόϊ!

Οἱ ἄρρωστοὶ Τολστόϊ εἰς τὴν
Θεωρία μόνο (δηλ. εἰς τὴν διήγησιν)
ἀναβταίνονται, ὅτι αὐτὸς δὲν
κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχει εἰς τὴν
πράξιν. Ἀπὸ τὴν θυμπερι-
φορὰ τοῦ πρὸς εὐτύχην τοῦ θρησκο-
μαθῆ ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀπὸ
τῆς φοβῆς ἔφυγε ἀπὸ τὴν οἰκίαν
τοῦ. ... πῶς λοιπὸν ν' ἀγα-
πήσῃ ὁ Τολστόϊ τὸν κόσμον;

Συμφωνῶς πρὸς ἐπιτολίον τοῦ
Γκόρκυ εἰς τὸν Τόχτωφ τὸ 1900:

"Ὁ Τολστόϊ δὲν ἀγαπᾷ τὸς ἀν-
θρώπους, καθὼς δὲν ἀγαπᾷ κ' τὸν
"ἑαυτὸν τὸν θεόν"

Ἡ νεκρωθὶς - εἰς τὸν Τολστόϊ εἶναι
ἀπολλομένη τοῦ πόνου ὡς κ' εἰς
Πλάτωνά συναντᾷται θάνατον μετὰ θανά-
του ποὺ οὐδέποτε πραγματοποιήθηκε
ἐν τῇ πράξει. (δηλ. μόνο εἰς τὴν θεω-
ρητικὸν ἐπίπεδον)

Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἐπιθυμῶ-
θε ὁ Τολστόϊ νὰ δοκιμασθῇ μετὰ
πόνου, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ
οὔτε κ' μικροῦς πόνους.

Ἡ ψυχὴ τὸν (ἀπὸ οἰκογένειαν τοῦ)
ἀποδεικνύει ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸν
πόνον.

Ἡ ἀθυρωρία Θεωρίας

κ' πράξεως φαίνεται ἀπὸ τὴν
κάτωδε: "εἶμαι ἔνοχος,
Σωὴ ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ, εἶμαι
ἄξιος παύσεως περιφρονήσεως, διότι
δὲν πράττω συμφωνῶς πρὸς ὅσα
διδάσκω"

καὶ ὁ Σολζενίτιν γράφει ὅτι
"ἡ οὐτοπία τοῦ Τολστόϊ ἔγκει-
ται εἰς τὸ ὅτι θυχεῖ τὴν βα-
βυλωνίαν τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν ἐξο-
δίαν τοῦ κράτους"

Ὁ Τολστόϊ ἀναγνωρίζει τὰς
ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ ἀρνεῖ-
ται ὅμως νὰ χρυσωποιήσῃ
τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ διὰ
νὰ τὴς πραγματοποιήσῃ.
... ἀρκεῖται εἰς προβωπι-
κὲς τὰς δυνάμεις.

Ἀρνεῖται ὁ Τολστόϊ τὴν εὐαγγε-
λίστικὴν τὴν θεωρίαν "ψεῖστα
κ' κακόν". Τὰς θαυμα-
τουργικὰς εἰκόνας (τὴν
προβλεπτικὴν αὐτῶν) ὀνο-
μάζει "παχυλὴν εἰδυλο-
λατρίαν". Ἀπορρι-
πτὴ τὰ μυστήρια
κ' κυρίως τὴν θείαν
κοινωνίαν.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὴν 22
φεβρ. 1901 ἡ Ρωστικὴ
Σύνοδος τὸν κατέδικασε

Ἡ ἐμπειρικτικὴ - θρη-
σκευτικὴ περιγραφή τοῦ
θεοῦ Μυστηρίων κατὰ
τὴν ὁποία ὁ Τολστόϊ

ἀμφιβάλλει τη μεταβίβασή εις
θεοῦ ἕψμα κ' αἶμα Χριστοῦ

φαίνεται ἀπὸ τοῦ ἴδιου τοῦ κειμένου του.

Κ' ἡ εὐτυχία του εὐφραδία εἰς τὸ ἡγε-
ροζόχοῦ τῆς γραφῆς: " ἕψμα πληρὺς
ἀνδρίας δια τῶν κυνικῶν αἰσῶν περιγρα-
φῆ τοῦ μυθωπορίου... Ἡ θεία κοινωνία
δι' αὐτῶν, εἶναι ἄριστος... ἔτι ἕνα κῆρυλλον.

.. Βλέπω προβαίχους ὑβρεις κα-
τὰ τῶν χριστιανῶν κ' τοῦτο μ' ἀνδιόταται "

Για τῶν ὁμιλιῶν γραφῆς κ' τοῦτο
τὸ φρικτὸ: " τὸ μυθωποριο εἰς τὴν
θ. κοινωνία) εἶναι ἀνάητος φλυαρία
κ' βλαβερὸς μαχαία ἑρμηνείων...
ὑπεράνω τοῦ ἄριστου. Τοῦτο γραφῆς
εἰς τὴν ἑκκλ. συνέδο κ' συλλαχί-

των ἀρνεῖται κ' τὸ μυθωποριο τῆς θείας
ἑξομολογήσεως, γραφῆς: " εἰς τῶν
ἄρετων τῶν ἀμαρτιῶν δια τῆς ἑξο-
μολογήσεως, βλέπω βλαβερὰ ἀπάτη ποῦ
ἐνδραρυίνει μόνον τῶν ἀνυδικότητων κ'
γιίνεται αἰτία νὰ μὴ φοβῶνται οἱ
ἄνθρωποι τῶν ἀμαρτιῶν "

... συλλαχίται: " Απορρίπτω ἕλα-
τὰ μυθωπορία ἐπισημῶς κ' τὰ θεωρῶ
ἑξωτερικῆς μαχαίας, ἀπομνησθῆναι
πρὸς τῶν χριστιανικῆς διδασκαλίας

ὅποια διαφορά μὲ τὰ ἑρμῆ
τοῦ Νεωτοχριστοῦ ἕψμα τὸν ἴδιον
ἢ ἀνάηκτον τῶν ὁμιλιῶν κ'
βλεπόμενον τοῦς καρπῶν τῆς
μετανοίας τῶν ἡρώων τοῦ Νεωτοχ...!!

Ἄν κ' ἐνδιαφερόμην ἢ ἐπισημῶς
νὰ μεταφέρῃ τὸ ἕψμα ποῦ κ'
τὰ μυθωπορία πληθίων του λίγου
πρὸς τὸ ἴδιον του... ὁ Τολότσι
δὲν ἠδύνησε νὰ κοινωνήσῃ...
Ἡ εὐτυχία του ... εἶχε μυθωπορικῆς
τῆς (ἑξομολογήσει - θ. κοινωνία.)

Ἡ ψυχὴ τοῦ Τολότσι: ἀπὸ τῶν
οικογενεῶν του εἶναι δραπέ-
τευσι, ἀπελαπιβμένη ἕξοδο,
ὑστάτη προοπτικὴ πρὸς
λύτρωσιν. " Ἡ ψυχὴ νύκτα,
βιά τῆς εὐτυχίας του ἐρε-
νοσθε τὰ χερσὶ γραφῆς του
κ' τὸ ἑδωκεν " κατασκο-
πεῖται... Ἡ... κ' ὁμοιοχῆ
ἐπὶ δὲν βαρβαρὸν νὰ εἶναι
ἔτι ἀνέθετος, ἐνῶ ἄλλοι
χέροντες τοῦν μὲ ἡδονὴν
κ' μόνον...

Ἡμεῖς, λοιπόν, ὁ Τολότσι -
ἴσως ὁ ἴδιος γραφῆς -
νὰ καθαρῆται τῶν θυμῶ-
νων τῶν πρὸς τὸ ἕψμα τοῦ
τοῦ ἴδιου.

κατὰρχῶς μετέβη εἰς τὴν
Μονὴ Ὅπτινα μὲ τῶν προ-
σωπικῶν τῶ ἱατροῦ Μακοβίτβυ
συζητήσε μὲ τὸς μοναχῶς, τοῦ
ἑδωκεν δωρεάν εἰς ξενίον
νὰ διαμνηστεύσῃ... εἶπε ἐπὶ
ἡμεῖς νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τῶν
στῆρες ὁμιλιῶν κ' ἴα
ἔφησε ὅτι Μονὴ Ὅπτινα, ἂν
εἶναι τὸ ἀπαυθῆναι νὰ πηγαί-
ναι τῶν ἐκκλησιῶν...

(ἐπὶ τῶν ὅρων αὐτῶν δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ τὸν δεχθῶν.)
- Ἡμεῖς ἐροῦμε μὲ τῶν
ἢ εὐτυχία τῶ τῶν ἀνακαλύψῃ
(διότι ἐπιθυμοῦμε νὰ διεξ-
θῇ τὸ χῆρος τὸ εἰς τὴν
ἐκκλ. τῆς μονῆς) ... ἀνεχώ-
ρησε δια τῶν πρῶτων μαχαί-
ων εἶχε κ' πρὸς τὸ νὰ
ἑξέλθῃ τῶν θυμῶν...
καθ' ὅσον κρυφολογῆσε

κ' ἔβαινε κληυίρως εἰς τῶν
 οἰκίαν τοῦ ἀχειρῦλακος ἰβάν
 Ὀτόλιν εἰς τὸ σταθμὸν Ἀσταί-
 ποβο πρὸς τὸν γυμνάσιον λέγεται
 ἐσταθμὸς Τοχβωί. τῶν
 μετ' ἐπιφάνην ἀφίχθη ὁ υἱὸς
 τῶ Τβερτκωφ κ' ὁ
 μετ' ἀκρίτους υἱὸς τῶ Σεργκεί,
 ἔπειτα ἡ εὐτυχία τῶ κ' ἡ
 κόρη τῶ Τατιάνα εἰς τὰς ὁποίας
 δὲν ἐπίστευαν οἱ ἰατροὶ νὰ
 τῶν ἰδῶν.. κυρίως ὁ ἴδιος ὁ
 Τοχβωί δὲν ἠδύλε.. τῶν εὐτυ-
 χῶ τῶν.. οὐτὲ κ' ἰερεῖα
 πῶς ἔβρισκε ἡ ἑπιφάνεια νὰ
 τῶς δώσῃ τὸ ἡγεμονικὸν ἐπι-
 διο,, ὁ μητροπολίτης Αὐστρ-
 νιος ἔγραψε ἐπιστολὴν εἰς εὐτυχὸν τῶ
 κ' συγγραφήματα .. ἀλλ'
 εἰς μάταιον, δὲν ἠδύλε.. νὰ
 συμφωνηθῇ μετ' τῶν θεῶν.
 ἤδη ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου τῶ
 ἔγραψε εἰς τὸ ἡμερολόγιόν τῶ
 ἡ-ἐπιφάνη ἡ εὐτυχία κ' ὁ
 ἐπιδοκῶς δὲν δα' κύνου καὶ νὰ
 πειθῶν τῶς ἀνδρωπῶς ἕξει
 μετευσθε .. Διχῶν ὅτι
 δὲν δύναμαι νὰ ἐπιανέξω εἰς ἐπι-
 φάνειαν κ' νὰ κοινωνήσω πρὸς
 τοῦ θανάτου
 Διὰ τούτου ἡ κόρη τῶν Ἀλεξάνδρα
 ἀνήλυθε εἰς τὸν π. Βαρθολομαίου - πρὸς
 περιφάνη τῶ Ἀσταίποβο δύο ἡμέρας
 νὰ τῶν συνηθίσθῃ - "δὲν ἦτο
 δύνατον, ὅπως ἐπιθυμοῦσε ὁ πατήρ
 τῶς"
 ὁ Ντοβρογιέφσκι, ἔταν ἀρχίθε νὰ
 ἀμφορραχῆ (τὰ πνευμόνια τῶν.)

εἶπε εἰς εὐτυχὸν τῶν :
 ἡ Ἄννα, γέ παρακαλῶ, πρῶ-
 ναξε ἀφένως ἰερεῖα. θέλω νὰ
 ἔξομολογήσω κ' νὰ κοινωνήσω,
 ὁ ὀρθολογισμὸς τοῦ Τοχβωί
 κ' ὁ ἀμαρτωλὸς θῖος τοῦ τῶν
 ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τῶν ὀρθό-
 δοξῶν παράδοσθ
 ἦταν ὑπερμετρός ὁ ἐχθρῶ-
 θῖος τῶ. κατὰ τῶν
 Η. Wright ὁ Τοχβωί ἠπάντοτε
 προπαθούσε νὰ εἶναι πρῶ-
 τῶτος .. ὁ ἴδιος γρα-
 φεῖ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν τῶ.
 "εἶμαι τόσο φιλοδόξος, πῶς,
 ἂν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω με-
 ταξὺ δόξης κ' ἀρετῆς, θὰ
 προτιμήσω τῶν δόξαν,,!
 Δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ εἰς τῶν
 Τοχβωί, ὀπιόθεν τῶς ὁποίας
 νὰ μὴ κρύπτεται ὁ ἐχθρῖθῖος.
 εἰς τὸ ἔργο του : "ὁ πατήρ
 Σέρχιος" παροργιστὸς ὁ Τοχβωί
 τῶν ἑαυτοῦ τῶ. ὁ ἐναρτεῶς
 π. Σέρχιος καταλίγει νὰ πείθῃ
 εἰς σαρκικὸ ἀμάρτημα κ' τότε
 ὁμολογεῖ : "ἐγὼ τοῦθα δια-
 τῶς ἀνδρωπῶς προφασιζόμε-
 νος ὅτι τῶ διὰ τῶν θεῶν.
 Ναι, ἔλα κατεπιγίθῃ εἰς
 αἰτίας τῶς δόξης τῶν ἀν-
 δρωπῶν. Ναι, δὲν ὑπάρχει
 θεὸς δι' ἐκείνον ὁ ὁποῖος
 τῶ ὡς ἐγὼ, διὰ τῶν

δ δαίνατος τῶν Τολκωτῶν εἶναι ἄρνησις τῆς Ἰωῆς, ἀδιαφορία νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων

ἠθροίπυθε τῶν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ περ τῶν δόξαν τοῦ Θεοῦ,, (ἀνωαν. 1β'43)

καθ' ὅσον τῶν Ἰωῆν τῶν εἶχε τὸν δαίνατον μόνιμον σύντροπον

7 Νοεμ. 1910 ... ἐκοιμήθη.. ἦλθε

ἡ ἀμαξοβιοχία τοῦ δαυκῶ - ὅπως εἰς τὸν σταθμὸν ἐκεῖνον ἡ Ἄννα καρὲν, να αὐτοκτονήσε ὅταν ἡ ἐμπορικὴ ἀμαξοβιοχία πηδίασε.. -

μεταφέρθη φορτίον ἐκ φερίων, ἦλθε ἐπιζυδὸς εἰς τὸ Ἀβταπόβο νὰ παραλάβῃ τὸ φερίον τοῦ Τολκωτῶν .. τὸ μετέφερε εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Παιόναχα Πτολιάνα.

Χιλιάδες κόσμον ἐπὶ 4 ὥρας ἀπέδωσαν τὸν τελευταῖο χαρτερόν εἰς τὸν νεκρόν.

Μετὰ εἰς τὸ πυκνὸ δάδος ἐνεταρτιάθη χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ ἀπολογία χωρὶς τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἑταυροῦ, χωρὶς ἱερεῖα

... οὔτε ἑταυρὸς, οὔτε ὄνομα, οὔτε πλάκα .. τίποτα, μόνον ἡ βιωπῆ..

Ἐλόγησεν, ἄρος ὁ Τολκωτῶν οὐδέποτε ἐγέννη τὴν χάρι τοῦ ἑταυροῦ κ' τῶν ἐπιτάσας αἰωνιότητος,

τῶν Νωβοχρίστου δια' τὸν ὅποιον ὁ ἑταυρὸς ὑπῆρξε τὸ μόνον σύμβολον θωτηρίας, τὸν ὅποιος κ' κρατᾷ βίβλα κ' τὸ ἕρπον

Δαίφανος τὸ ἀκτινοβολεῖ τῇ χάρᾳ τῆς ζωτικῆς, Αὐτὴ ἦτο ἡ

τραγωδία τοῦ Τολκωτῶν, ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἐγωϊσμοῦ του. Ἡ Ἰωῆ τῶν ὀψῆρξε διαρκῆς περισηγάνησις πρὸς ἀνατή- τισιν τῆς ἀχιδείας

ἡ ἐξείσις ἦταν: Ἀγαπῶ τὴν ἀχιδέα ... πορὺ, ἀγαπῶ τὴν ἀχιδέα,,

ὅταν ὡς ἀχιδέα, δὲν ἐγνωρίσε ὡς Θεὸν τὸν Χρι-

ἠθροίπυθε νὰ κατανοήσῃ τὸν Χριστὸν κατὰ τὸν δικὸν τὸ ἀκριβεστὸν τρόπο κ' ὄχι δια' τῆς συνδέσεως τοῦ με' τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὀρθοδοξῶν - τῶν μόνον ΕΠΙΘΑ ΣΟ- ΤΗΡΙΑΣ.

Ἐπεδιώξε νὰ εἴρη θωτηρίαν ἠχωρὶς ζωτικῆς Χριστῶν,,

ὁ Ἀγ. Κυπριανὸς γράφει: "Ἐχέτω

Εκκλησιᾶν μὴτα Salus,, = χωρὶς Ἐκκλησίαν, δὲν ὑπάρχει θωτηρία. (οὐδὲθία θωτηρία)

Παρά τὴν ἐξάτηθ- θιν τῆς ψήφου τὸ ἐχρημάτωκε μόνον δύο μέτρα γῆς τὰ ἑρ ὅσα δηλαδὴ κ' δια' τὸν μουσικόν (=χωρὶ- κὸν Παχόμ εἰς τὸ διαίτημα τὸ "πόθῃ γῆ χρειαίεται ὁ ἄνθρωπος,, (δια' τὸν ταίρον τὸ)

(ὁ Παχόμ ἂν κ' ἀπέκτιθε με' πορὺ κόπο πορὸν χωρὶ- ρία, .. μόνον δύο μέτρα ἦτο ἀρκε- τὰ δια' τὸν δαίνατόν τῶν ..)

ο Τολστόι: έτι υπεβη να
ένταρναθώ χωρίς νεκρωθίση
ακοχρηθία κ' ίερέα κ'
χωρίς έταυρό επί τω
ταφω τω

Το 1859 ο Τολστόι έμει-
λυν εις Μόσχα εις "έταιρεία
Ρωθών Νοσοτεχνών" εΐπε
δια τιν Ιωφρία "η τέχνη δια
τιν τέχνην" "ο Χοριακωφ
ο πρόεδρος τής έταιρείας άντεταχθη
εις αυτό υποβυρίτην τιν ήδικήν κ'
κοινωνικήν αποστολήν τής τέχνης, όλην δε
έτι αργότερα ο Τολστόι συμπώνησε μ'αυτό.
(ο καλυτ υποβυρίτης τών βροπόν τής τέχνης,
τω ήραλον (ήραίο = τωτική βροπιμότητα
άνω ήρθένω βροπού) αν κ' βτη
βυνέχεια αναχώνρηε τιν ήδικήν αξίαν
τής τέχνης βυπεραίνοντας: "Το ήραίο
είναι τω βυβόλον τω ήραίο"

Η Όρα κ' άνταλήφεις περι άθανάθιας έ-
φάνηοντο παράλογοι εις τών Τολστόι "(Ρ. Βαην)
είναι άναράδεκτωσ-δι' αιώτων - η άναβτα-
θια τών νεκρών, διατα δέν πιστωει εις τών
θρανηρωτων ήυθών Χριστών - Αντρωτιν
νικητιν τω θανάτω, Άναβταίντα. Κατοι
τιν λογικήν των έξήγηθών, δέν ήταίρηει
ήντρωθια, ήρωσ, μετοι τήν θυθια τω Χρι-
στω, η ανθρωπώτησ έξακοχρηθί να ήπο-
φεί "

"ήθωσ ειχε δίκαιον ο Η. Law tence
ο όποιοσ μετοι τιν άνανθρωθιων τω ήρωσ: "Ανα-
βταθια" - τω Τολστόι έγραφε δια τών βυ-
βραφεία: "Η Άναβταθια" του είναι τω
βήμα πρωσ τών τών τών. Ο δε ήθωσ
έκυθιθθη επί αώτου "

ο πρώτωσ διδάκαλοσ τω Τολστόι ήταν
ο Τάηλοσ Καθοληθιασ έαίν-Τομά,
έδιδάχθη τιν χαλλική γλωθθα κ'
15 έτωσ έχαιρετω μεττωών ήρωσ
Βολταίρε κ' Ρουθβώ. "οσ φοιτηθιασ
έτι υπεβη αμαρτωλή Ιωη με' ήρωσ κ'
Χαρτοπώληθια. Το 1851 κατέ-
ταχη έθελουθια εις πόληο εις τω
πυροβολικό εις κριταίο πόληο
διακριθίς έχυνε βτραθιασ δι-
οικηθιασ μεραρχιασ. Μετοι
τα ζαβίθια του εις ήρω-
πη κ' τω βυνέχρη ήρωσ
τωσ βυβραφείσ
κ' δημοθιωθων
εις τιν Γιόθναθια
ποθιανα ήκα τε-
βταίν εις τω ήρω-
κηθια τω κ' ήδρω-
θε βυβόθιο χαίρι
των χωρικήν, τω-
τώχρονα έκτεθουθε κ'
χρει ήρηνωθικού.
Το 1862 ένυκρω-
θη τιν ζοφία
Μπερσ κ' άπεκθη
θε 13 τέθνα.

Υπάρχει κάτι θλικύτερο από την
ἀγάπη; Σίγουρα όχι. Και παρ' ὅλ-
αυτὰ δὲν ἔχουμε ἀρκετὴ ἀγάπη
μέσα μας. Γιατί; Ἐπειδὴ ἀγαπάμε
ὕπερβαλικά τὴ βάρκα μας, καί
κοντὰ τῆς κάθε θαρκικό, ὀλικό
καὶ ἐπιχειο

Ὅποιος πραγματικά ἀγαπᾷ τὸν
Θεόν, θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του τα-
σιδιώτη καὶ ξένο στὴ θῆ αὐτῆ.
Ἐτὴν ἐπισιωσῆ του νὰ ἐνωθῆ
μὲ τὸν Θεόν, μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν
καρδιά του διαρκῶς ἀτενίζει
τὸν Αὐτόν. (Ὁ.β. Σεραφεῖμ)

Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ
τὸ φορτίον μου ἑλαφρὸν ἔστιν (Ματθ. ια' 30). Οἱ ἐντολές τοῦ Χρι-
στοῦ εἶναι ἑλαφρές, εὐκόλες. Ὁ
ζυγὸς τοῦ διαβόλου εἶναι κα-
κὸς, τὸ φορτίο του βαρὺ. Τί πα-
ρατηροῦμε ὅμως; Παραβαίνομε
τὶς ἐντολές τοῦ Κυρίου καὶ τη-
ροῦμε ἐκεῖνες τοῦ διαβόλου. Τί
ταλαιπῶροι καὶ ἑλεεινοὶ εἴμα-
στε. τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς
Κρουστάνδης. -Σωθεῖητε-

✠
εἶπε Γέρων. ἔαν μᾶς βυχωρῆ ὁ
Θεός, μολονότι πράττομεν κακὰς
πράξεις, μακροθυμῶν ἀπέναντι μας,
δὲν θὰ μᾶς βοηθήσῃ, πολὺ περι-
βότοτερον, ἔαν δελήθωμεν νὰ πρά-
ξομεν τὰ καλὰ;
-εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Κόπρις· μακά-
ριος ὁ ὑπομένων κόπον μετὰ
εὐχαριστίας.

-Σωθεῖητε.-

